

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

№1 (172)
СІЧЕНЬ
2019 РОКУ

БОЖА ІНВЕСТИЦІЯ

Одного мудреця давнини запитали, що, на його думку, найцінніше для людини. «Час, – відповів той. – Тому що за допомогою часу можна придбати все. Самого ж часу, хоча б його хвилинку, не можна придбати ні за які кошти».

«Буває таке, що про нього говорять: Дивись, це нове! Та воно вже було від віків, що були перед нами! Нема згадки про перше, а також про наступне, що буде, про них згадки не буде між тими, що будуть потому...» – уболівав Еклезіяст (Екл. 1:10-11). «Усе тече, все минає», – казали стародавні. Так, усе тече, але ніщо не зникає безвісти.

Тому мусимо думати про те, що принесемо з собою у вічність. Що можемо взяти за основу наших дум і дій.

переоцінки і висновків.

Щось здобує, щось втрачене, а щось переноситься на майбутнє. Але є щось найголовніше, над чим варто замислитись усім. Чи стали ми воїнами Христовими у духовній боротьбі за душі людей, що гинуть?

У Посланні до колоссян згадується про молитву однієї віруючої людини: «Поздоровляє вас Епафрас, що з ваших, раб Христа Ісуса. Він завжди обстоює вас у молитвах, щоб ви досконалі були та наповнені всякою Божою волею. І я свідчу за нього, що він має велику горливість про вас...» (Кол. 4:12). Це добрий приклад для наслідування.

Історія розповідає, як Тимофій, улюблений учень апостола Павла, стояв за віру. Примушуючи Тимофія відректись від Христа, римські солдати підвісили його головою вниз, по-звірячому катували, випалили йому очі і змусили слухати зойк дружини, котру також піддавали тортурам. І закатавали їх до смерті.

Битва за віру – це битва за вічне життя. Тому сатана всіляко намагається позбавити нас віри. Але недостатньо вірити самим. Ми повинні брати активну участь

в навіренні світу до Христа. «Тож ідіть, і навчіть всі народи, християни їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!» (Мт. 28:19-20).

Бути послідовниками Ісуса Христа і звичати Його Добру Новину – нелегко, бо правдиві послідовники страждатимуть за віру в Ісуса. Як нелегко і виховати учнів. Ісус сказав, що учень не може стати більше за свого вчителя. Духовний зріст і зрілість приходять від настирливості в молитві і постійному прагненні до святості.

Бути справжнім християнином – означає вміти боротися (молитвою, постом, проповіддю Євангелія) за друзів, близьких, рідних, знайомих, сусідів, співробітників тощо.

У християн немає земної перспективи. Ми дивимось на речі з точки зору вічної цінності. Якщо ви – християнин, ви ніколи не будете по-справжньому щасливим, поки не почнете служити Богові.

Апостол Павло наприкінці свого життя написав: «Бо я вже за жертву стаю, і час відходу мого вже настав. Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг. На останку мені призначається вінок праведності, якого мені того дня дасть Господь, Суддя праведний; і не тільки мені, але й усім, хто прихид Його полюбити» (2Тим. 4:6-8).

Кожен отримає нагороду за вірність, за прагнення до святості і бажання бути послідовником Христа

Новий рік – це інвестиція Божого часу в нас. Бог дає нам щось дуже коштовне. І тільки від нас залежить, що ми зробимо з цією коштовністю.

Олег Карпюк.

В півтмі віків та ніч була значима,
Натомлена від горя і тривоги.
Земля в обіймах неба відпочила,
І в тиші народилось: з нами Бог!

Багато що вже неможливе нині:
Царі не бачать далей неземних,
А пастори, зодягнуті в гординю,
Бува, не чують ангелів святих...

Те Невмируще, що в цю ніч родилось,
Хіба підвладне часові воно?
Це слово вічне, як велика мільсть,
Лягло мені на душу вже давно.

Так, з нами Бог! Не там, в шатрі чудеснім,
Де під ногами – зоряні вінки.
Не у глибинах просторів небесних
І не в заснулій пам'яті віків.

Він тут живе. Він дихає між нами,
Свою цілющу роздає любов...
Чи віриш ти, обтяжений гріхами,
Що вічні ми, допоки з нами – Бог?

Сергій Рачинець

Найбільше у світі приміщення церкви побудовано в Нігерії

Міжнародний євангельський центр Dupamis звів найбільшу будівлю для богослужінь у Нігерії.

Церква може вмістити 100 тисяч людей. Храм перевершує будівлю церкви «Скинія віри» в передмісті нігерійського Лагоса, в якій – 50 тисяч місць.

Нова зала має назву «Купол слави» і входить до комплексу «Сад Господній». На честь відкриття приміщення відбулася міжнародна конференція, яку відвідали лідери з 40 країн.

Global Christian Support.

У Польщі пройшла кампанія «Різдво без кордонів»

Акція проведена з ціллю поліпшення контакту між поляками та іноземцями. Для цього були влаштовані зустрічі польських родин з гостями з-за кордону під час різдвяної вечері.

Один із координаторів акції отець Станіслав Рабей зазначив: «Багато людей, особливо студенти,

не мають змоги повернутися додому на свята. Вони можуть почуватися самотньо цього дня. Чому б не

розділити з ними святковий настрій?».

Акція «Різдво без кордонів» пройшла по всій країні. Організував її Інститут думки Шумана. Координувала захід команда волонтерів із теологічного факультету Опольського університету.

«ЖИВИЙ КАЛЕНДАР АДВЕНТУ»

В англійському селі Редборн графства Хартфордшир вже другий рік поспіль жителі влаштовують «Живий календар Адвенту» – багатоденну акцію, присвячену Різдву Христовому.

Щовечора о 18.15 люди збираються біля входу в новий дім, на дверях якого вказана певна цифра. Вона означає кількість днів, що залишилися до Різдва. Ніхто з запрошених не знає, що чекає на них за дверима будинку. Це можуть бути вертеп, виступ музикантів, невеликий концерт хору початкової школи, читання віршів або спектакль.

Цього разу в проєкті взяли участь члени всіх християнських громад села – англікани, католики, методисти та віряни інших церков.

Одна з організаторів акції, Пенні Макадам, зазначила, що захід об'єднав всю спільноту. В один із вечорів простий різдвяний спектакль організувала школа для дітей з особливостями розвитку, і завдяки цьому багато місцевих жителів вперше побували в навчальному закладі.

Про це повідомляє видання «Christian today».

ГРІХ НЕПОВАГИ

«І прийшов Він до Своєї батьківщини, і навчав їх у їхній синагозі, так що стали вони дивуватися й питали: «Звідки в Нього ця мудрість та сили чудодійні? Чи ж Він не син теслі? Чи ж мати Його не Марією зветься, а брати Його Яків, і Йосип, і Симон та Юда? І чи ж сестри Його не всі з нами? Звідки ж Йому все оце?». І вони спокушались Ним. А Ісус їм сказав: «Пророка нема без пошани, хіба тільки в вітчизні своїй та в домі своїм!». І Він не вчинив тут чуд багатьох через їхню невіру» (Мт. 13:54-58).

Ісус відвідує рідні краї, говорить слова мудрості та сили. Але Його проповідь пробуджує в людях не захоплення та повагу, а зневагу й задрість. Ось як про Нього думали: «Він – один з нас. Йому не годиться говорити премудрості та претендувати на щось. Він – вискочка, хоче виділитися. Вся його сім'я – батько, мати, брати, сестри – нормальні люди. Лише Він нетямущий. Син теслі не повинен мудрувати». Прийшов би Ісус із багатством і владою – почали б поважати, а так – відкинули, знехтували. І своєю неповагою позбавили себе чудес, залишилися без віри та Бога, у сірості та чварах.

Неповага – один із смертних людських гріхів. Здавалося б, повага чи неповага – глибоко особиста справа кожного, яка не проявляється відкрито. Але це далеко не так. Неповага пов'язана з невірою в Бога та в образ Божий в іншій людині. Не поважаючи людину, ми не поважаємо образ Божий у ній, а отже, і Самого Бога.

Неповага підтримує і виправдовує всі інші смертні гріхи. Важко дати хабар людині, яку вважаєш порядною. Навпаки, легко дати тому, кого вважаєш безнадійним корупціонером. Якщо поважаєш закон, важко буде його порушити. Відповідно, якщо поважаєш ближнього, навряд чи поведешся з ним безвідповідально.

Неповага – непримітний, побутовий, звичайний гріх, що руйнує життя.

У нашому світі прийнято поважати силу, гроші, владу, але не людину, особистість, думку та вчинок. У народі кажуть: бояться – отже, поважають.

Ми знайомимось без зайвих протоколів, тикаючи в груди: «Ти хто такий?». Навіть близькі друзі після п'ятики кричать один одному: «Ти мене поважаєш?». І чим голосніше кричать, тим менше за цим самоповаги й поваги до інших.

Взаємна неповага призводить до того, що кожен хоче відігратися неповагою до іншого за неповагу до себе. Запізнюючись, люди заспокоюють себе: «Почекають, нікуди не дінуться». І змушують інших чекати, тому що самі чекали. Якщо начальник кричить на підлеглого, іншому підлеглому, на кого він награв до цього, стає навіть приємно.

Поліцейський принижує людей, бо знає: в їхніх очах він – «мент». Виходить замкнуте коло неповаги, приниження, відчуження...

Однак найстрашніше навіть не це, а інше: неповага породжує зневіру. Зневіру в людність, гідність і порядність один одного. Неповага породжує також недовіру до слів, обіцянок, усмішок, рукостискань. І виходить так: «Я тебе не поважаю, отже, тобі не вірю». Так спільнота людей стає роз'єднаною і недовірливою. Таким чином руйнуються добрі взаємини, і спільнота розпадається.

Неповага – недовіра – невіра – це

небезпечний ланцюжок, який допомагає зрозуміти, чому не можна вважати неповагу дрібним грішком. Без віри в те, що кожна людина – образ Божий і тому гідна поваги, розпадається не тільки суспільство, розпадається і сама людина, гниє її душа. Її стає погано від самої себе.

Ми не поважаємо інших, бо не поважаємо себе, не поважаємо людину (ту чи іншу) як створену Богом за образом Божим і вже тому гідну поваги. Виходить, ми не визнаємо тим самим Бога й людину як Його творіння. Ми міряємо все своєю міркою, дивлячись на інших зверхньо, ставлячи себе (творіння) на місце Творця.

Неповага може бути виправданою лише в тому разі, якщо Бога не існує, якщо я сам – «бог». Якщо Бога немає, тоді ніхто нікого поважати не зобов'язаний. Тоді дозволено все. Тоді можна до всього ставитися недбало, зневажливо, як заманеться, егоїстично. Тоді можна цінувати вигоду, а не добре ім'я, не саму людину, а те, що в неї є і що вона може дати.

Якщо ж я вірю в Бога, то повинен вірити й у те, що Він створив не тільки мене, а й усяку іншу людину за Своїм образом, тим самим зробивши кожного гідним моєї поваги.

Якщо ми поважаємо Бога, Його творіння та промисел, то будемо поважати кожного, з ким Бог дозволить нам зустрітись, будемо дбайливо ставитися до землі, на якій Він нас оселив; поважати народ, частиною якого дозволив стати.

Ми будемо поважати кожного клієнта, дорожачи йому найкращим чином. Ми будемо поважати тих, хто чекає на нас, приходячи вчасно. Ми не дозволимо собі принижувати іншого, хизуючись своїм багатством, красою, силою або владою.

Пам'ятайте приклад Ісуса, «Сина теслі», що став одним із нас і тим самим виказав пошану всьому людству.

Михайло Черенков.

У 2018 РОЦІ ЗРОСЛА КІЛЬКІСТЬ УБИТИХ ХРИСТИЯН

Кількість християн, які загинули за свою віру в різних частинах світу у 2018 році, зросла на понад три тисячі чоловік порівняно з попереднім роком.

Про це в інтерв'ю повідомили прес-секретар італійського відділення Папської асоціації «Допомога Церкві в потребі» Марта Петрозільо та директор італійської секції Open Doors (міжнародної організації, яка піклується про переслідуваних християн) Крістіан Нані.

Майже 300 млн. християн у всьому світі зазнають переслідувань, а в 38 країнах їх різними способами дискримінують. Багато з них віддали життя за віру.

Марта Петрозільо підкреслила, що дуже складно встановити точне число переслідуваних християн, але «з упевненістю можна навести численні епізоди і страсти». Вона згадала про п'ятох священників, замордованих в ЦАР, про сімох священників, убитих цього року в Мексиці. Під час нападу на храм у Нігерії у квітні 2018 року загинули ще двоє священників. У цій найбільш населеній країні Чорної Африки лише протягом перших п'яти місяців 2018 року ісламісти племені фулані вбили майже 500 християн. 2 листопада через замах в Єгипті загинуло 11 ламоників-християн.

На запитання про долю Асії Бібі, звільненої в Пакистані після майже 10 років ув'язнення, що було однією з небагатьох добрих відомостей у цьому році, речниця сказала, що ця смілива жінка й надалі перебуває у своїй країні. «Ми всі сподівалися, що після офіційного звільнення, коли 8 листопада

вона вийшла з в'язниці, її нескінченна трагедія нарешті завершилася. Однак, на жаль, вона й надалі перебуває в Пакистані під захистом», – сказала Петрозільо. І висловила сподівання, що Асія Бібі зможе якнайшвидше залишити країну, додаючи, що дві її доньки не мають охорони і змушені постійно змінювати місце проживання.

Там, де християнські меншини зазнають переслідувань, найбільше страждають жінки та діти. У різних країнах християнки страждають подвійно – за віру і як жінки: їх часто викрадають, ґвалтують і змушують до одруження проти їхньої волі. Особливо багато таких випадків у тому ж Пакистані, де щороку близько тисячі молодих християнок стають жертвами таких злочинів. Така ж ситуація і в Єгипті, де жертвами стають коптські дівчата.

Головними злочинцями незмінно залишаються ісламські фундаменталісти та релігійні націоналісти, зокрема в Індії. І, на жаль, число країн, де відбуваються переслідування, зростає.

ГЕНДЕР У ЗАПИТАННЯХ ТА ВІДПОВІДЯХ

Чимало людей вважають, що Церква перебільшує небезпеку гендеру та не розуміє всіх тонкощів сучасних модних трендів. І якби християни сприймали гендер, як це подають його прихильники, вони б не лише перестали його критикувати, але й стали б його ревними прибічниками. Якщо ви теж так вважаєте, то ця стаття для вас.

Що таке гендер? Гендер (англ. gender – «рід») – це соціально-біологічна характеристика, через яку визначаються поняття «чоловік» і «жінка», психосоціальні, соціокультурні ролі чоловіка й жінки як особистостей, набуті в процесі соціалізації. Іншими словами, гендер – це соціальна стать або наш уявлення про поведінку чоловіків та жінок, які панують у конкретному суспільстві.

Справді, культура відіграє важливу роль у нашому розумінні сексуальності, адже чоловік, наприклад, якогось африканського племені поводитиметься інакше, ніж чоловік у Європі. Жінка-мусульманка з арабських держав матиме інший стиль життя, ніж така сама представниця жіночої статі, приміром, у буддійському Лаосі. Але, незалежно

від культурних реалій, поведінка людей завжди виражатиме їхню біологічну природу. Іншими словами, можна у різні способи бути чоловіком чи жінкою, дружиною чи чоловіком у подружжі, матір'ю чи батьком – але це завжди буде пов'язане з нашою біологічною чоловічою чи жіночою статтю. Третьою статтю, хоч би там що говорили, не існує. Тоді як у гендерних студіях пряма залежність між статтю та тендером заперечується.

У праці «Gender Trouble» Джудіт Батлер пропонує радикальний розрив між сексуалізованими тілами та культурно сконструйованими гендерами. Вона пише, що «конструкція чоловіка не обов'язково має стосунок до чоловічого тіла; те ж саме можна зауважити щодо конструкції жінки».

Тобто гендер сам по собі стає довільним артефактом, від якого походить, що «чоловік» і «жінка» можуть відображати і жіноче тіло, і чоловіче, а «жінка» та «жіночність» – також можуть позначати чоловіче та жіноче тіло. Усю провину за поділ на чоловіків і жінок Дж. Батлер покладає на акушерок, які під час пологів нібито приписують дітям ці ролі та стереотипи, які вони потім у процесі виховання змушені приймати. Якби вони цього не робили, то діти могли б самостійно обирати свою ідентичність і поводитися так, як підказує їм внутрішнє переконання, а не ототожнювати себе за біологічними ознаками.

Скільки є гендерних ідентичностей? Точної відповіді на це запитання немає. Згідно з інформаційно-освітнім виданням «Сексуальна орієнтація та гендерна ідентичність: питання та відповіді», «гендерна ідентичність – це внутрішнє відчуття належності до певної статі чи гендеру, яке може збігатися чи не збігатися з бінарними категоріями чоловік/жінка». Адаже деякі люди, що використовують ці терміни для опису себе, вважають традиційне, бінарне розуміння статі занадто обмеженим. Тому існує також низка інших категорій трансгендерів: андрогіні, агендери, «люди третьої статі», «люди з двома душами» тощо.

Виділяють ще гендерквірів, тобто тих, чий гендер не є «чоловічим» чи «жіночим», а перебуває десь

посередині, або не є ні тим, ні іншим. Такі люди іноді просять, щоб інші, розмовляючи з ними, не використовували чоловічих та жіночих форм звертання, і надають перевагу середньому роду та займеннику «воно». І тому деякі гендерквіри не вважають себе трансгендерами.

Не випадково депутат Європарламенту Стефан Конігер під час свого виступу перерахував усі 40 гендерних ідентичностей, щоб нікого не дискримінувати. Американська версія Фейсбука вирішила, що поділ на чоловіків і жінок не розкриває всієї розмаїтості його користувачів, і запропонувала при реєстрації на вибір 58 варіанти гендерних ідентичностей.

Англіїці пішли далі й розширили цей список до 71 типу. Безумству меж немає: викладач Арізонського університету в часописі «Angelaki: The Journal of the Theoretical Humanities» Флорентін Фелікс Морін представив себе як трансгендера-гіпотаму, який «застряг» у тілі «трансчоловіка».

Як подають самі гендерні дослідники, «точно визначити кількість трансгендерів дуже складно, насамперед через відсутність досліджень, які здатні точно і повністю виміряти весь діапазон гендерних ідентичностей та варіантів гендерного самовираження...»

Хоча варто визнати, що між розумінням «гендеру» на Заході та в Україні – як, урешті, й на всьому пострадянському просторі – є суттєва відмінність. У нас поняття «гендер» ототожнюється не з двома статтями, а радше з жіночою. Але це поки що.

Існує кілька варіантів гендерної ідеології. Light – поширення знання про сексуальність, пропагування рівності. Версія normal, хай би там як це звучало, – це підтримка руху LGBT (тепер LGBTQI – дода- ли ще Queer та інтерсексуалів). І, нарешті, варіант hard – це впровадження нейтральних вбирань, вживань займенника «воно» та ліквідація статевої відмінності між чоловіками й жінками. Проблема у тім, що всі ці версії мають спільну термінологію, і тому до кінця не відомо, яке з зазначених тлумачень подається під використаними фразами. Тому рано чи пізно м'який варіант гендеру все одно еволюціонує у версію hard.

Гендерна рівність стосується і чоловіків, і жінок? Поки що в Україні під гендерною рівністю (Gender equality) маються на увазі рівні права, обов'язки та можливості між чоловіками і жінками різного віку. Це дало початок у політичному чи суспільному житті для gender mainstreaming, тобто досягнення цієї рівності. Проте в офіційних документах Європейського Союзу це також включає в себе інші гендерні ідентичності. На практиці це означає зрівняння у правах не лише жінок і чоловіків, але й представників LGBT і Queer-спільноти, що відкриває шлях до подальшої легалізації одностатевих цивільних зв'язків і так званих гомосексуальних «шлюбів».

Чи загрожує гендер сім'ї? У Джакартських принципах 2007 року із застосування міжнародних правових норм про права людини щодо сексуальної орієнтації та гендерної ідентичності вказано, що «кожна людина має право на створення сім'ї, незалежно від сексуальної орієнтації чи гендерної ідентичності».

Сім'я може мати різні форми. Тому «держави мають вживати всіх необхідних заходів законодавчого, адміністративного чи іншого характеру, щоб забезпечити права на створення сім'ї, також шляхом доступу до всиновлення/удочеріння чи допоміжної репродукції (включаючи донорське запліднення) без дискримінації за ознакою сексуальної орієнтації та гендерної ідентичності».

А також «забезпечити визнання в законодавстві і політиці різноманіття форм сім'ї, у тому числі не пов'язан із кровоспорідністю та шлюбом». Наприклад, суд в Австрії постановив, що держава не може виправдовувати дискримінацію гомосексуальних пар (йшлося про права гея на орендовану квартиру, де він жив до смерті свого партнера) в «ім'я захисту традиційної сім'ї», тим самим заявляючи, що держава має забезпечити їм ті ж права, як і гетеросексуальним неодруженим одностатевим парам.

Олександр Бучковський.
CREDO.

Михайло ПАНОЧКО
Старший єпископ УЦХВЄ

«Так говорить Господь: небеса – Мій престол, а земля – то підніжок для ніг Моїх: який же то храм, що для Мене збудуєте ви, і яке ото місце Його відпочинку? Та ж усе це створила рука Моя, і так все це сталося, говорять Господь! І при тому дивлюсь Я на вбогого та на розбитого духом, і на тремтячого над Моїм словом» (Іс. 66:1-2).

У кожної людини обов'язково знайдуться якісь особи, речі, цінності чи ідеї, перед якими вона благоговіє, схиляється і які визнає за авторитет. Авторитети бувають видимі і невидимі. І люди на землі цим авторитетами обов'язково підвладні.

До видимих авторитетів належить влада. Ми мусимо визнавати владу – так говорить Біблія. Авторитетами можуть бути знаменитості. Не раз спостерігаємо, як збираються фанати, коли приїжджають якісь популярні особи, скажімо артисти, митці чи спортсмени! Скільки людей хочуть їх побачити! Це мало не боги.

Перед багатьма речами людина може схилятися. Навіть перед інтелектом. Мені доводилося проповідувати Слово Боже в тюрмі. Так ось, там є ті, кого називають авторитетами. Я поцікавився, чому. І мені пояснили: не тому, що вони сильні фізично. Це для підлітків авторитетні сильні м'язи. У тюрмі той авторитет, хто має голову і щось в голові. Він може бути малим на зріст і фізично слабким, але

має розум – і його слухають. До нього прислухається навіть тюремне начальство.

Людина має право вибирати різні авторитети – на свій смак і за своїми уподобаннями. Є невидимі авторитети. До них належать Бог, ангели. Є люди, котрі поважають ангелів більше, ніж Бога. Є різні релігії, різні ідеї, традиції.

Брат з Узбекистану розповів випадок, коли одна сестра з їхньої церкви зневажила Магомета. Узбекистан – мусульманська країна. Релігія там сувора. А Магомет – їх авторитет. І ось мусульманські керівники прийшли на зібрання, щоб покарати винну. Вони заявили, що будуть розправлятися з тією жінкою за своїми законами. Сестра почала просити пробачення. Ті трошки зм'якли, але кажуть, що проблема в тому, що вона не їх образила, а Магомета.

Добре, що Бог дав мудрість пресвітеру тієї церкви. І він сказав: «Знаєте, що – Ісус зараз на небі, і Магомет ваш на небі, то вони там між собою порозуміються». І справу закрили.

Кожен народ має своїх авторитетів. І зневажати чийсь авторитет не можна. Це небезпечно. Є люди, що так міцно тримаються традицій, що ви їм що хочете кажити, а вони: «Ні, так казали моя мама і мій тато». І ви їх не переконаєте.

Мимоволі виникає запитання: а хто наш авторитет? Бо від відповіді на це запитання залежить наше майбутнє. І навіть теперішнє.

Найвищий ідеал християнина

Пророк Ісаї вважається старозаповітним євангелістом. Багато думок з його книги перейшли в Євангеліє. І ось закінчується ця прекрасна книга – і Господь ніби підсумовує. Він говорить про небо, про землю, про храм і робить висновок: «І при тому дивлюсь Я на вбогого та на розбитого духом, і на тремтячого над Моїм словом».

З перших же сторінок Біблії ми бачимо Бога, Який має авторитет Творця. Він створив всесвіт Своім Словом. Слово Боже перетворило хаос, який був до цього, на гармонію і порядок. Написано, що земля була негарна і пуста. На таку землю Бог не хотів селити людей. Він створив прекрасну землю. А наприкінці створив і нас. Уся увага на землі прикута до людей.

Ми не просто якісь перехожі: прийшли і відійшли. Як те листя, що на дереві зазеленіло і восени впаде. Ні, людина набагато вища, набагато цінніша, набагато дорожча!

Богу не потрібне Слово, Він – Творець, Він – Владика всього видимого і невидимого. Слово залишене для нас, для всіх живих на землі. Слово Творця, Слово Бога, Який створив людину і дав їй заповідь, мало бути авторитетом для Адама і Єви.

Це не просто була суха заборона: не чіпай, не їж. Бог любив людину. Багато християн сьогодні не розуміють характеру і волі Бога. Багато християн думають, що Бог чогось непосильного від них вимагає, якісь особливі умови встановлює. У людській уяві спотворена ява про Бога. Він залишив для наших праотців Слово, що мало вберегти їх від трагедії, від смерті, від катастрофи. Він не огордив дерево, яке було в раю, колючим дротом. Він залишив Слово: «В день їди твоєї від нього...» – і це слово мало бути для них авторитетом. На жаль, людина відійшла від цього авторитету – і сталася катастрофа.

Непослух наших прародичів – яскравий доказ того, як людина зневажила Божий авторитет і Самого Бога. Не думаймо, що можна любити Бога, не слухаючись Його. «Якщо ви любите Мене, – каже Господь, – то виконуйте Мої заповіді». Є люди, які кажуть, що люблять Бога, а Слово Боже для них не авторитетне. Такої любові Бог не приймає.

Авторитет Божого Слова був даний людям, які вже опинилися в тенетах гріха, вже переступили волю Божу. І заради Своєї великої милості і любові до людей Бог залишає обтіницю: насіння жінки зітре голову змієві. Прийде Авторитет, який буде над всіма авторитетами.

Авторитетом для перших людей на землі був Ной. Ноеві Господь відкриває, що буде карати землю. І Ной повірив. Ной ділився своїм відкриттям з іншими людьми. Ной був «проповідником правди», він говорив людям про волю Божу. Але люди це Слово зневажили. Для Ноя воно було законом, авторитетом. Вірою Ной збудував ковчег, в якому врятував свою сім'ю. Безперечно, люди, які покорилися б цьому Слову, теж могли спастися.

Маємо також приклад Ніневії. Йона, не такий вже й великий євангеліст, ходить і тільки кілька слів говорить: «Ще 40 днів – і Ніневія буде зруйнована». Та ми такому проповідникові не дозволили б проповідувати. Коротеньке речення, але що воно зробило – воно досягнуло людських сердець, досягнуло серця царя, і всі покорилися слову якогось невідомого чоловіка як Слову Божому.

Там, де люди коряться Слову Божому як найвищому авторитетові, Господь спроможний змінити все.

Чому Авраам став таким великим чоловіком, чому він був названий другом Божим? Тому що послухав Бога. Тому що покоровився Богові.

Ці закони діють і досі. Нам всім потрібно сказати: «Господи, для мене Твоє Слово – найвищий авторитет. Живи в мені, у моєму серці, і нехай Слово Твоє керує мною, як колись керувало Авраамом».

Чому герої Старого Заповіту – Давид, Мойсей, Даниїл стали такими великими, такими знаменитими? Не тому, що мали якісь особливі таланти, а тому, що благоговіли перед Словом Божим.

Простежте за життям Мойсея – і побачите щось дивне. Він відрікається від фараонового престолу! Сьогодні багато хто шукає кращих земель, бо в Україні криза. Що робити? Війжджати! І війжджати. А Мойсей зробив навпаки. Усе має – і раптом стає пастухом у свого тестя і вівці пасе. Людина з вищою єгипетською освітою, яка була біля керма найвищої на той час влади, усе залишає, тому що мама йому прищепила зі Словом Божим віру в Живого Бога. Мойсей вибрав за краще «страждати з народом Божим...»

Сьогодні ми маємо проблеми з деякими лідерами, які гарно проповідували за кафедрами, через яких навіть Бог діяв, але вони почали проповідувати своє. І безліч людей сприймає їхній сурогат за істину. Чому? Бо цей проповідник став для них авторитетом.

Ні! Авторитет Божого Слова повинен стояти найвище. Ісус говорив людям про фарисеїв, що на сидіння Мойсееві посідали: «Тож усе, що вони скажуть вам, – робіть і виконуйте, та за вчинками їхніми не робіть». Тобто Ісус підкреслив авторитет Слова Божого, а не авторитет книжників.

Апостол Павло каже до Тимофія: «А ти проповідуй Слово!». Бо настануть дні, коли будуть шукати собі інших вчителів. Слово Боже збереже нас від гріха, від помилок, від сіток лукавого. Слово Боже потішить в час печалі.

Життя Ісуса Христа – наш абсолютний ідеал. Як Він довіряв Слову! Коли сатана пропонував Йому різні варіанти, Ісус твердо відповідав: «Написано!».

Боже Слово збудеться до єдиної йоти. Тож зробімо його найвищим авторитетом свого життя – і будемо благословенні.

ДЕ ЗНАЙТИ РАДІСТЬ...

Сьогодні складні часи. Часи війни, розбрату, зрад, підозрілості, невір'я, інформаційних атак і відвертої брехні... І не до радості зараз. Вона, здається, наразі недоречно. Хоча нам хочеться радіти, відчувати радість від життя і від того, що воно дає. Проте її навколо не знаходимо. І мова йде про радість у глобальному сенсі – радість як перманентний стан, як стиль життя і світогляд нації. Сірість буднів, постійні проблеми, війна і корупція, непорядкованість життя і фінансові проблеми вкрали радість у цілого народу. Немає радості – вона десь просто ділася...

Бажання радіти заклад у нас Творець. Адже Його слова «вельми добре» в момент створення світу свідчать і про те, що цей світ має приносити радість. Радість від кожного нового дня, радість від променів сонця й прекрасної природи навколо, радість від відчуття повноти життя й наповнення його змістом. Звісно, хтось може зазначити, що після гріхопадіння тієї первозданої радості у світі зменшилося. Але все одно людина відчуває якусь неправильність від того, що все навколо, будучи настільки гармонійним, не приносить радості.

І найчастіше ми бачимо, що хтось відчуває «псевдорадість» лише тоді, коли чимось затуманить свій розум і проблеми відійдуть на задній план. Люди найчастіше напиваються лише для цього – забути все, порадіти, нехай навіть тією неприродною радістю, яку дарує «спіритус віні». І саме в цьому криється тотальний алкоголізм цілих регіонів нашої країни – у незнанні справжнього джерела радості. Адже не знаючи, де здобути те, чого так прагне душа, ми завжди будемо шукати цьому заміники: замість щастя – кількість грошей, замість кохання – безсистемні статеві стосунки, замість радості – алкогольне забуття...

І з сумом оглядаючись, ми зітхаємо – радість була колись. Були колись веселі дні, світло сонця, дихання на повні груди й веселі пісні. Нам здається, що радість була колись, але не тепер. Адже тепер немає чому радіти. Лишень подивіться навколо...

Хоча, загалом, це наша національна риса чи особливість менталітету – цінувати те, що не повернути, знаходити щось важливе в минулому. Козаки та їхня звичка, чисте небо й веселі пісні, радість від спілкування з родиною, свята й зустрічі, емоції й переживання – лише оглядаючись, ми констатуємо: от тоді було! І перебуваючи в такому стані постійно, ми не помічаємо сьогодення. Навіть наші пісні – прекрасні, чудові, мелодійні – усі, переважно, журливі. Туга за тим, чого не вернути: було колись, минулося, не вернеться знову... І цей сум, здається, передається на генетичному рівні. Ми більше плачемо, сумуємо і самовиражаємось через проблеми, ніж радіємо тому, що Бог дає. Українцями такий звичний сміх кризь сльози, що він навіть не замислюється – а чи вмію я просто радіти? І закидаючи собі питання, звідки це взялося, він сам собі відповідає: так повелося з діда-прадіда!..

І тут хочеться зазначити одну річ. У нашому житті все залежить від теології. Чи богослов'я нашого життя, яким воно пронизане. Адже «богослов'я» – це опис Бога, що керує нашим життям, змушує дивитися на речі під певним кутом і здійснювати ті чи інші вчинки. Якому Богу ми поклоняємось, так ми йому й служимо.

Якщо ми віримо в гроші – то все в нашому житті буде зводитися до матеріальної вигоди, якщо в науку – ми все оцінюватимемо за її здобутками, якщо в себе – то підпорядкуємо все своєму егоїзму. А якщо в Бога, Який створив усе й керує всім, – тоді ми підпорядкуємо життя Йому. І отримуватимемо радість від того, що Він ставить усі речі на місце. Це не теорія – це практичні кроки кожного дня.

Лише Він навчить правильно реагувати на все, що спіткає нас у житті. І лише Він дарує справжню радість життя. Апостол Павло написав: «Радійте в Господі завжди, і знову кажу: радійте!» (Фил. 4:4), нагадуючи, що ця радість випливає з того, що Господь близько.

Іншими словами, лише маючи близькі стосунки із Богом, можна віднайти радість, адже лише в Ньому можна побачити, як Він спілітає у тугий джгут нашого життя і світлі, і похмурі миттєвості. Він нагадує, що завжди поряд і жоден день не випадає з-під Його контролю. Він шепоче: «Я завжди поряд, навіть якщо тобі здається, що навколо повна темрява».

Усе це можна пізнати лише повністю довірившись Йому. Коли Він силою Свого Духа змінить наше серце так, наче ми знову народимося, Він на генетичному рівні передасть Свою радість – адже Його присутність відтоді ми бачитимемо й відчуватимемо всюди. Як би хотілося, щоб український народ віднайшов ту радість

у Бога, прийшов за нею до Нього. Тоді би ту радість ніхто не міг відібрати.

І за прикладами ходити далеко не потрібно. Усі знають про негритянські спірічуелси – піснеспіви, які складали й виконували чорношкірі раби. Більшість із них дуже світлі, позитивні й підбадьорливі. І всі проголошують, що справжню радість можна віднайти лише в Господі. Не думаю, що обставини їхнього життя були кращі від наших. Проте більшість їхніх пісень звучить у мажорі на противагу тому, що більшість наших пісень – сумні.

Є також і інший приклад – історія вибраного Божого народу, Ізраїлю. У них були і злети, і падіння, через свою зневагу Богу вони пішли в полон, а потім ніяк не змогли до кінця відродити своє царство. Проте у храмі постійно звучали псалми – як частина поклоніння, які наголошували: радість у житті залежить лише від Бога: ні зовнішні обставини, ні політика, ні соціальні потрясіння не зможуть похитнути її, якщо ми знаходимо її в Господі.

Лишень прочитайте: «Багатохто каже: «Хто нам покаже добро?». Підійми ж нас, Господи, світло Свого лиця! Ти даєш більшу радість у серці моїм, ніж у них, як помножилось їхнє збіжжя та їхнє вино молоде. У спокої я ляжу і засну, бо Ти, Господи, єдиний даєш мені жити безпечно!» (Пс. 4:7-9).

«Уявляю я Господа перед собою постійно, бо Він по правіці моїй, – й я не буду захитаний! Через те моє серце радіє та дух веселиться, – і тіло моє спочиває безпечно!» (Пс. 15:8-9).

«Ти переминив мені плач мій на радість, жалобу мою розв'язав і підперезав мене радістю» (Пс. 29:12).

Є й інший пласт книг у Біблії – пророчі книги. Ці книги – плід служіння Божих вибраних мужів, яких Господь поставив

для донесення Своєї волі та слова. І всі біблійні пророчі книги спрямовані на викриття гріхів Ізраїлю. У них Бог дає оцінку вчинкам людей і відкриває Своє ставлення до того, що вони роблять. (До речі, гріхи й стиль життя, сірість буднів і гніт проблем того часу нічим не відрізняються від сучасних – хіба лише обставинами).

Отже, ці книги розповідають про суди Божі за аморальне життя людей. Проте кожна із них закінчується словами надії і радості. Адже Бог відкриває Свою волю для життя людей. А через пророка Софонію нагадує, що й Він Сам буде радіти від того, що життя Його дітей відображатиме те Його «вельми добре»: «Господь, Бог твій, серед тебе, – Велет спасе! Він у радості буде втішатись тобою, оновить любов Свою, зо співом втішатися буде тобою!» (Соф. 3:17).

У Писанні безліч віршів, які просто кричать, що радість – це наслідок впорядкованого Богом життя. І лише прийнявши від Бога те, що Він дає, – місце, де я перебуваю, соціальні процеси в країні, мої труднощі й хоби, те, на що я ніяк не можу вплинути, я зможу віднайти радість у кожному новому дні. Адже Він поряд, Він визначив моє місце в цьому житті, Він посилає усе найкраще, що слугує для духовного зростання та змужніння, Він пронизує кожну мить, кожен мій подих і кожен мій погляд.

Ми не зможемо знайти радості, якщо будемо шукати її в тимчасових земних речах. Так і будемо шукати заміники, які принесуть лише щем у серце. Адже радість передається генетично – від Батька до Його дитини. І це та радість, яку ніщо не може загасити, ніякі обставини не можуть заглушити й ніхто не зможе вкрасти.

Олег Блощук.
Магістр теології.

ПАВЛО ЦВОР: «ЯКЩО ХОЧЕТЕ, ЩОБ БОГ БЛАГОСЛОВИВ У ЧОМУСЬ, ПОЧНІТЬ ЩОСЬ РОБИТИ У ЦЬОМУ НАПРЯМКУ»

Павло Цвор – уродженець Білорусі, нині мешкає у Сакраменто (США), служив місіонером на півночі Росії – у Карелії. Наш кореспондент Геннадій Андросов записав свідчення єпископа Цвора.

Народився я в 1949 році в Західній Білорусі, під Брестом, в селі Добре. У 40-х роках практично всі в селі були віруючі. У цього є передісторія. Євангеліє в нашу місцевість приніс місіонер Степан Ярмолук, який на початку ХХ ст. виїхав до Америки на заробітки, там повернувся до Христа, закінчив місіонерську школу (до речі, разом з Воронаєвим). А потім вирішив повернутися в рідне село, щоб принести землякам звістку про Ісуса Христа. Воронаєв, як відомо, поїхав до Одеси.

Мої дід і батько почули Євангеліє від Ярмолука в 1926 році. Дід Порфирій увірвав першим, потім – батько Ананій. Дід був багатим, і коли приймав водне хрещення, то з великої радості набуття істинної віри в Бога зарівав найкращого бика з господарства і пригостив усіх гостей, яких було близько 400 осіб.

Степан Ярмолук у вічність відійшов в селі Доброму, на його могилі звели пам'ятник з двома снопам. Один сніп стоїть, другий нахилився колючим вниз. І напис: «Я вірував, тому говорив: для мене життя – Христос, а смерть – надбання!»

До війни в нашому селі була велика церква – близько 400 членів, була свобода, ми перебували під Польщею, ще не було безбожної радянської влади. Потім прийшли совети, а з ними – гоніння на християн, а під час війни ще й дід молитви згорів. Горіло все село (хати ж дерев'яні), і дід молитви також згорів. Християни стали збиратися по домівках.

Потім почалися гоніння. Мій батько за віру відсидів шість років у таборах Воркути. Йому дали 25 років, але зі смертю Сталіна амністували. Однак спокійно жити йому так і не довелося. А коли потрапив в лікарню з приступом апендициту, звідти так і не вийшов – через три дні помер. Християни тоді боялися потрапити у лікарню, тому що їх кадебісти могли в прямому сенсі отруїти, спричинити смерть і все списати на хворобу. На жаль, в 11 років я залишився без батька. Але знайшов Отця Небесного!

Рядок з календаря

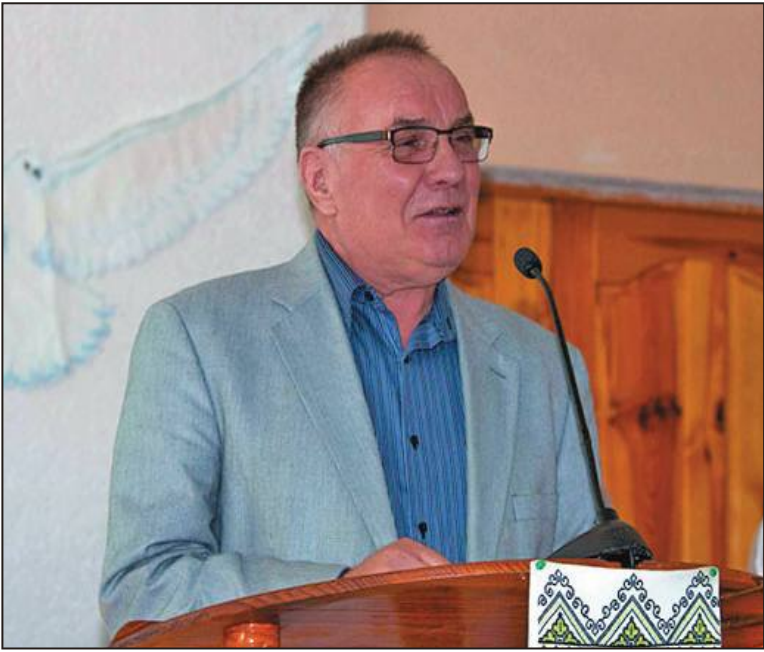
У нас вдома був відривний християнський календар «Промінь світла на кожен день». Я запам'ятав текст з одного аркушка: «Не хотів би я безплідним до трону Господа прийти, хоч одну хотів би душу до Ісуса привести!». Я тоді ще не міг читати, мені цей текст прочитала мама, коли тато був у таборах. Вона пояснила, як це – привести душу до Бога. Ця пісня так торкнулася мого серця, що я собі пообіцяв: обов'язково приведу хоча б одну душу до Бога.

Цей текст супроводжує мене все життя бажанням приводити грішника до Бога. Ми збиралися по домівках, і я любив бути на зібраннях. У хаті збиралося так багато людей, що ніде було, як то кажуть, яблуку впасти. Тоді електрики не було, запалювали газову лампу, то вона гасла від браку кисню.

У 1958 році, коли мені минуло вісім років, я на пасхальному служінні пережив особисту зустріч з Богом. Враження від цього залишилися на все життя. Тоді я народився згори. Після цього з'явилося величезне бажання читати Слово Боже. Я пішов тільки до другого класу, ледь-ледь читав, але залпом прочитав Новий Завіт.

Біблія тоді була великим дефіцитом. Батько повернувся з Воркути і, щоб отримати цю дорогоцінну книгу від однієї жінки, напивав їй вручну колод на цілий будинок! Цілу зиму він пиляв ці колоди.

Євангеліє переписували вручну, тому що на всіх не вистачало друкованих книг. Був час, коли ми придбали друкарський верстат і вдома друкували Новий Заповіт. Христос захопив мене і захоплює

дотепер. Я завжди переживав, щоб не втратити Бога. Коли в церкві заявляли про потреби, просив помолитися за мене, щоб я не залишив Бога.

Перша проповідь

У дитинстві я слухав, як дорослі проповідують, і дуже хотів проповідувати. Уперше проповідував на текст з Євангелія від Матвія, 18 розділ, де йшлося про те, як учні приступили до Ісуса і питали: «Хто найбільший у Царстві Небесному?». А Ісус покликав дитя і сказав: «Хто не впокортися, як ця дитина, не ввійде в Царство Небесне». Я був малий, мене поставили на лавку, сяк-так я прочитав той уривок, більше вже нічого не міг говорити, зіліз з лави, але люди загомоніли, хтось плакав, хтось радів. Дух Святий діяв. Це була моя перша проповідь, якщо можна її так назвати.

На другий день Різдва 1959 р. я був хрещений Духом Святим. Тоді нам забороняли збиратися, були сильні гоніння. Та вдень християни збиралися в лісі. Мене в ліс не брали, бо іноді приїжджав дільничний і робив постріли в повітря, щоб розігнати збори. Але вночі ми збиралися в хаті.

І от мій старший брат прийшов додому, а потім знову пішов. Я знав, що він пішов на зібрання, і кинувся за ним. Прийшов, а там вже повні дві кімнати людей. Зібрання тоді проводили в оселі Андрія Авдіюка. Він побачив мене, але додому не відправив, бо я сказав, що хочу отримати Духа Святого. Брат здивувався і сказав: «Ну що ж, прохось і по вірі твоєї нехай буде тобі». На першій же молитві я був хрещений!

На те зібрання заради інтересу прийшло подружжя комуністів (на Різдво ця сім'я приїхала в гості до віруючих родичів в наше село). Вони дивилися на все, що відбувається, з великою недовірою, але коли побачили, як я молюся, покаялися, бо сказали, що дитина не може обманювати або вдавати таке. На тому зібранні вони прийняли вірою Ісуса Христа і все життя служили Господу. Пам'ятаю: чоловіка звали Трохим.

Видавництво і фільм «Ісус»

Думка про те, щоб приводити душі до Христа, мене ніколи не покидала. Я мріяв поїхати з проповіддю Євангелія в Воркуту – туди, де відбувався ув'язнення мій батько. Це стало можливим тільки в 90-х роках, коли прийшла свобода. Але до того ще було так далеко...

У молодому віці я переїхав жити з Білорусі в Україну, у місто Нововолинськ. Там включився в активну працю в місцевій церкві. Ми придбали друкарський верстат і підпільно друкували Новий Заповіт. Наше видавництво називалося «Світло світу».

У 1988 році ми отримали можливість демонструвати фільм «Ісус». З цим фільмом об'їздили всі райони Волині. Деякі служителі дивилися на такий спосіб

євангелізації з побоюванням, але потім змінили свою думку, коли побачили, як люди каються після перегляду цього фільму. Скрізь, де ми показували фільм «Ісус», тепер є церкви.

У Нововолинську, попри гоніння і те, що не було дому молитви, була велика церква (близько тисячі членів). Було багато молоді, над якою мене поставили старшим молодіжним служителем. Збиралися все ще таємно: іноді робили великі з'їзди, збиралися у Карпатах, в лісі, за 50 кілометрів від Львова.

Ми вели дуже активне життя! Якщо порівнювати, то, хоч це і парадокс, навіть активніше, ніж нині, у час свободи. Бувало, що нас ловили, і мовби якихось хуліганів, садили на 15 діб. Ми сприймали це спокійно і потім із ще більшою ревністю служили Господу.

Бог покликав, Він і забезпечить

Я одружився в Нововолинську з дочкою єпископа Федора Артищука Ольгою. Були значні труднощі, тому що я не був комсомольцем і на офіційну роботу ніде не брали. Влаштувався в бригаду будівельників і так багато років працював, перебиваючись випадковими заробітками. Але Бог не залишав, і я завжди мав необхідні кошти на утримання сім'ї.

Коли ж нарешті появилася можливість їхати з проповіддю Євангелія, ми отримали запрошення в Карелію і поїхали туди в 1990 році. Мені тоді було 40 років, мав четверо дітей і зїзди на Північ, два тижні вдома.

Якщо Господь кличе на служіння, то Він піклується і забезпечує всім необхідним. У цьому я багато разів переконувався на прикладі своєї сім'ї та інших місіонерів. Тільки потрібно повірити Богу! Але не навпаки: Боже, Ти дай мені те й інше, а потім я піду... Це невірство.

Моя сім'я була в Нововолинську. Будинок, господарство, велика пасіка, але я практично не займався вулицями, тільки по приїзді викачував мед. Усі дивувалися: як так вдається? Але Бог благословляв. Це було дивом від Господа. Дружина продавала мед, і цих грошей вистачало на забезпечення сім'ї.

Карелія: час пробудження

Ми приїхали до Петрозаводська і пішли в міністерство внутрішніх справ за дозволом, і нам сказали, що ми вибрали дуже неблагополучний район, тому що тут першим секретарем був Андропов, запеклий атеїст. Він знищив усі церкви. Заступник міністра у справах релігії видав нам дозвіл, але сказав, що нічого не вийде. Попри це ми, шестеро місіонерів, почали активно проводити євангелізацію, ходили вулицями з плакатами із цитатами з Євангелія. Демонстрували фільм «Ісус».

Перше велике зібрання організували у Палаці культури машинобудівників в Петрозаводську. Директор не взяв з нас ніякої плати за оренду. Сказав, що йому нас

шкода, все одно ніхто не прийде. Але, на його подив, прийшло не менше 400 осіб.

Потім нас запросили співпрацювати з місією «Голос надії» з Луцька. Я був заступником директора Місії. Ми також мали хороші контакти з фінською церквою. Фінляндія була буквально за кілька десятків кілометрів, і фіни-християни відгукнулися на нашу потребу в допомозі (особливо в матеріальній частині). Перш ніж нести Євангеліє, ми допомагали місцевим жителям продуктами, і саме фіни надавали нам продукти й одяг. Вони також поставляли Нові Заповіти, вже в Фінляндії надруковані російською мовою. Тоді була страшна розруха в Карелії, і саме фінська церква сильно допомогла її жителям.

З Божою допомогою ми відкрили близько 60 церков по великих містах, районних центрах, робочих селищах. У ці церкви ми запрошували служителів з України. Зокрема в Біломорськ приїхав Степан Павлуць з сім'єю, потім він повернувся в Україну і його обрали обласним пресвітером церков ХВЄ Полтавської області.

Карели схожі на фінів, вони не хочуть слухати російську мову, тому проповідувати місцевому населенню нам часто доводилося з перекладачем. Але там також було багато переселенців з України, Білорусі, інших регіонів СРСР. Одна бабуся вперше прийшла в зібрання і попросила заспівати пісню «Мій дом на небі, за облаками». Вона слухала зі сльозами. Коли вона була маленькою, її бабуся водила на зібрання, де співали цю пісню. Старенька була родом з Брестської області, тоді одразу покалася і стала членом церкви.

Одними з перших повернулися до Христа Володимир і його дружина Зоя. Він був начальником на заводі, прийшов з питанням, хто ми такі. Я подумав, що, напевно, знову комуніст прийшов влаштувати розборки. Але виявилось, що його батьки були віруючими, жили в Ташкенті. Упевнившись, що ми такої ж віри, як його батьки, він відразу став на коліна і покаявся та радів, що нарешті знайшов свою церкву.

Володимир запросив мене додому, дістав багато пляшок зі спиртним: «Що мені з цим робити?». Його дружина висловила припущення, що, може, продати (на той час можна було виторгувати за це великі гроші). Я сказав: що не бажаєш собі, не бажай іншим. Тоді він рішуче вилив спиртне і всі пляшки розбив. Потім він став в цій церкві пастором...

Дім молитви у Костомукші

Останнім часом я жив в Костомукші постійно. У 1993-му ми почали там будувати дім молитви у центрі міста на 700 місць. Місцевий комбінат обіцяв допомогти з будівельними матеріалами, але якраз економіка рухнула, і три роки будівництво простояло. Аж поки у 96-му з'явилась можливість відкрити візу в США, і я поїхав в Америку. Там Бог дав мудрості організувати будівельну фірму, набрати бригаду будівельників-українців, ми будували житло, продавали, гроші переисливали на рахунок у Фінляндію, а звідти вже було легко привезти в Карелію. За чотири роки повністю завершили будівництво молитовного дому в Костомукші. Через чотири роки у 2000 році ми його збудували. Слава Господу!

До нас приїжджали гості з Америки, Європи і питали: скільки ми маємо позик в банку на виплату цього дому? Вони не вірили, що ми обійшлися без кредитів, позичок, за все вже сповна заплачено.

Згодом я передав служіння пастора Олегу Ігнатюку. Сам сьогодні живу у США, але часто їжджу в Карелію, допомагаю у міру сил. Також служимо Господу у церквах США, як слов'янам, так і американцям.

Роки мого служіння в Карелії (попри усі труднощі, яких було багато) благословенні Господом. Через ці труднощі Бог являв Свої чудеса. І для нас, і для місцевих жителів. Одного разу поламалася міська пекарня. Я поїхав до Фінляндії, домовився

про доставку звідти свіжого хліба, який ми безкоштовно завозили у різні установи Костомукші. Це сильно підняло рейтинг місцевої церкви: такі методи євангелізації працюють завжди! Однак вважаю, що сьогодні формат євангелізації змінився. Раніше можна було робити масові євангелізації, приходило багато людей, тепер же особливо актуальні особистий контакт, особиста євангелізація.

Скільки Бог дає здоров'я, сил, потрібно працювати для Нього. У Бога немає пенсіонерів. Ще багато праці на Божій ниві. Ось я зараз знову поїду в Костомукшу, щоб поради́ти спільною вірою з місцевими братами. Скільки Бог дасть ще років прожити, тут на землі, всі роки життя хочу служити Господу. Я пам'ятаю слова, написані на могилі Ярмолука, і хочу, щоб вони справилися і в моєму житті.

Про головне

Бог багатий і щедрий. Він дає навіть більше, ніж ми просимо або про що думаємо. Але потрібно знати один духовний закон: якщо хочете, щоб Бог благословив у чомусь, почніть щось робити в цьому напрямку. Якщо нічого не робити, навряд чи молитва спрацює. А ось коли ви почнете рухатися, працювати та одночасно молитися про устрій цього заходу, Бог піде вам назустріч.

За час нашого служіння в Карелії з Божою допомогою нашої команді вдалося відкрити близько 60 церков. Пам'ятаю, коли починали будівництво дому молитви в місті Костомукші, до нас приїхав пастор з Фінляндії Йорма. Я набрався сміливості щоб попросити його зробити збір по церквах Фінляндії на наше будівництво. Він сказав нам, щоб ми молилися. І ми кожен день молилися у підвальному приміщенні майбутнього дому молитви. А коли нарешті пастор Йорма сказав, що їде до нас, з нетерпінням чекали, сподіваючись, що він привезе гроші на будівництво, приготували постину.

Пастор зайшов з великим портфелем. Усі очікували, коли, нарешті, він розкриє портфель, а фіни неквапливі за своєю природою, і Йорма, бачу, – не поспішає. Я закликав до подячної молитви за їжу. Тоді Йорма нарешті згадав про головне і каже, що, перш ніж ми будемо молитися, він хоче передати пожертву на будівництво. Всі дивляться на портфель, а він поліз в задню кишеню. Фіни гроші тримають не в нагрудній кишені – не прикладають гроші до серця, і це правильно. Дістає гаманець і звідти виймає два долари.

Це все? Майнула думка взагалі не брати ці гроші. Йорма простягає ці два долари, а я не знаю, що робити: брати чи ні. І тут Дух Святий мені відкрив: «Змирися, повір Моєму слову. Ці гроші від Мене. Візьми їх з подякою». І мене пронизало слово про те, як Ісус примножував хліб. Стільки тисяч народу наситилися хлібом, і ще 12 кошиків залишилося. «Я – Бог всемогутній, чи є що для Мене неможливе?! З незначного Я роблю значуще, мале Я помножу! Візьми це мале, Я помножу, вистачить і залишиться». Коли Бог промовив це в моєму серці, я прийшов в страх і трепет, злякався. Не став торкатися до цих доларів, я взяв Біблію, розкрив її та простягнув до пастора, мовляв, клади гроші в Біблію. Руки грішні, а Біблія свята.

Потім підняв Біблію з грошима, і ми стали молитися. Непроста була молитва. Не всім було таке одкровення, як мені, але всі молилися і просили милості у Бога.

І що ви думаєте? Бог помножив ці гроші. Кошторисна вартість дому молитви була мільйон доларів. Де ж взявся цей мільйон? Не з неба ж гроші впали... Звичайно, якби ми сиділи і нічого не робили, нічого б і не було. Потрібно працювати в обраному напрямку, і тоді Бог буде множити. Господь давав мудрість приймати правильні рішення.

Наш Бог – Бог множення. Коли ви отримуєте мало, не нарікайте, а дякуйте, і Господь примножить.

НЕ ЗАЛИШИТИСЯ З ПОРОЖНІМИ РУКАМИ

Якось, читаючи у Біблії історію виходу народу ізраїльського з Єгипту, я замислилася: «Чому вони так поспішали? Чому Всевишній так квапив їх?». Повертаючись до розділів про смерть Ісуса, також звернула увагу на рядки в Євангелії від Івана, де мова йде про те, що Ісуса поховали в гробниці, яка знаходилася неподалік, оскільки наближалася субота і люди поспішали закінчити будь-яку роботу, тому що в суботу працювати було заборонено.

Я замислилася про час... Як важливо все робити вчасно. Що було б із музичним шедевром, якби піаніст натискав на клавіші в правильному порядку, але не дотримуючись тривалості нот?

У Писанні сказано: «Я спішу й не барюся виконувати Твої заповіді» (Пс. 119:60); «Коли зробиш обітницю Богові, то не зволікай її виповнити» (Екл. 5:3).

Якщо я хочу виконувати Божу волю, тоді мені необхідно навчитися визначати час для будь-якої справи так, як це до владі Бога. Навіть роблячи добру справу, я можу помилитися в часі, і вона або виявиться марною (як забута мамою парасолька, яку я принесла після відправлення поїзда), або навіть шкідливою (як їжа для голодного, який, коли я принесла їжу, вже наївся, але не міг утриматися і з'їв зайвого).

Мушу зізнатися, я не завжди виконувала Боже доручення вчасно. Та зате як почувалася, коли це мені вдавалося! Це було чудово! Так дивно, що великий,

вічний Бог дозволяє нам, недосконалим, слабким людям, брати участь у Його праці! І заради цих чудових хвилин варто витратити роки, щоб спробувати зрозуміти Його волю, вивчити Його заповіді, навчитися розуміти Його характер, щоб хоч іноді вгадувати той щасливий момент, у який необхідно діяти, «влучаючи у ціль». Для нас велике благословення – опинитися в тому самому місці, де зійшлися потреба людини в Божій допомозі і наша готовність послужити їй.

Хтось сказав: «Вчасність та ентузіазм при виконанні доручень від Бога роблять нас особливими». На жаль, у наш час дедалі частіше чути слово «депресія». Вона нерідко заглядає в оселі й у життя віруючих людей. Звідки ж вона береться? Психотерапевти для лікування депресії пропонують дотримуватися діяльного, цілеспрямованого способу життя. Вони радять щодня ставити цілі, які не повторюються, а розвиваються день у день, і досягати їх.

Якщо ж у житті віруючого з'являється депресія, чи означає це, що цілеспрямованість у житті зникає? А як же вірші, якими ми закликаємо до віри тих, хто не знає Бога?

Доки наша душа розвивається і шукає праведних шляхів, життя виблискує новими фарбами. Це не означає, що ми повинні щодня стрибати від радості. Але, підбиваючи ввечері підсумки дня, треба зуміти побачити хоча б частинку зробленого добра за прожитий день, навчитися щось робити вчасно.

Як сказав один рабин: «Поки тече енергія творення, немає місця пригніченості і відчаю». Бог оновлює землю кожного дня! Якщо Його діти хочуть бути схожими на свого Отця, вони не можуть жити за інерцією. І ще рабин сказав: «У кожному дні повинна бути частинка духовного зростання, зміни душі, її прагнення до досконалості, інакше втрачається сенс існування людини на землі. Духовне коріння депресії – це відсутність особистого зростання».

Іноді люди проживають життя бездумно, підкоряючись тваринним засадам і сподіваючись потім, після смерті, стати блискучими ангелами, отримати вінець. Але хіба Бог обіцяв таке? У Посланні до ефесян наказано «зодягнутися в нового чоловіка, створеного за Богом у справедливості й святості правди». Це сказано досягати любові і безлічі

інших чеснот, які свідчать про діяльний пошук, працю і нашу співучасть у творенні нашої душі в часі. Наприклад, музикант, який багато займається, може відчувати всією душою гармонію твору і передати її, приносячи у творіння композитора запал власної душі, стаючи, таким чином, співучасником творчості композитора.

У Біблії також є згадка про пророка, який запросив музиканта грати на музичному інструменті. Це сприяло тому, що пророк зміг передати слова Божі. В одному з перекладів сказано, що одкровення від Бога приходило тоді, коли пророк «зливався з музикою».

Ісус настільки любив Отця Небесного, що міг сказати: «Пожива Моя – чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити». Наскільки ясно і глибоко потрібно розуміти волю Отця Небесного і погоджуватися з нею, щоб не відчувати фізичної потреби у їжі?!

Іноді наше служіння Богові подібне до гри маленької дитини на фортепіано, коли вона б'є по клавішах як заманеться. Головне – щоб звучало. Іноді люди схожі на маленьких дітей, що грають на фортепіано, – коли проживають день тільки тому, що народилися на світ. Але якщо я намагаюся виконувати Його заповіді щодня, намагаюся зрозуміти їх глибинний сенс, відчувати правильність виконання їх у часі, тоді я схожа на учня, що грає мелодію, загадану вчителем. І в цьому разі

мій шанс «потрапити в потрібний час і на потрібне місце» збільшується.

І якщо навіть процес мого навчання у Всевишнього тягнеться повільно (я не геній, та й серце моє, на жаль, доволі тверде), все ж учитися – значить, просуватися до мети.

Мені здається, наше життя – це сходження по сходинках. Якщо ми стаємо на шлях пошуку святості або мудрості, будь-яких духовних якостей, то перед нами звичайні, іноді нудні, сходи. Долати необхідно сходинку за сходинкою. Однак у якийсь момент ми отримуємо подарунок від Бога, коли Він відкриває нам Себе і наближається особливо близько! І заради таких хвилин варто працювати, шукати і навіть владати у відчай через власне безсилля і неспроможність рухатися вперед, а потім підводитися й йти далі, іноді навіть повзти.

Апостол Петро обіцяє, що в кінці ми не залишимося з порожніми руками: «Бо коли це в вас є та примножується, то воно зробить вас нелінівими, ані безплідними для пізнання Господа нашого Ісуса Христа» (2Петр. 1:8).

Пізнання Його – це найвища нагорода для віруючого! Це панорама дивовижної краси! Мудреці кажуть, що коли ти очікуєш святості, вона не скоро прийде. Треба йти їй назустріч, і тоді вона сама поспішить до тебе.

Людмила Шторк.

УТІХА

Біда прийшла несподівано, назавжди змінивши моє життя. Звістка про смерть чоловіка впала на мене купою каміння. З грудей виходив звук, схожий на звірячий, а розум кричав: «Ні! Ні! Ні!». Мені хотілося втекти, сховатися, забутись, прокинутися, як від кошмарного сну. Було відчуття, ніби я опинилася у вакуумі: нема за що вхопитися, зачепитися і немає жодної заспокійливої думки, яка давала б хоч якусь надію...

Думаю, такими вболіваннями може поділитися кожен, хто пережив смерть близьких людей: чоловіка, дружини, дітей...

Біль втрати був кривавою раною, з якою потрібно було жити далі. Час минав, складаючись у дні та місяці. Треба було звикати до нового життя, а це вимагало душевного зусилля і навіть примирення з тим, що вранці ти прокидаєшся, а поруч немає коханої людини, увечері ніхто не відімкне двері своїм ключем. Одного ранку, прокинувшись, я упіймала себе на думці, що втомилася жити в печалі: засинає в сльозах і прокидається нещасною. У серці промайнула думка: «Припини жаліти себе».

Ухопившись за цю думку, я замислилася: «Так, справді! Невже мені більше немає чим радіти?!». Цієї миті до кімнати вбіг синочок, рученятами повернувши до себе моє обличчя. Я зрозуміла, що він, вдивляючись у мої очі, хотів побачити в них радість, мир, спокій і... життя. Так, я повинна жити повноцінно, і це стало моїм волевим рішенням.

У свої 30 років я почала жити наново. Перестала рахувати свої втрати, скаржитися, жити спогадами. Навчилася відходити від жалості до себе та від гіркої думки. Нині з повною упевненістю я можу сказати, що коли Бог зачинає одні двері, то обов'язково відчиняє інші.

І знаю, що Бог приготував мені щасливу долю: Він знайшов мене посеред мого нещастя, привернув до Себе, відкрився мені, привів мого сина у Свою школу. Саме в Його школі ми навчилися правильно ставитися до життя і до всього, що відбувається навколо.

Проїшовши через певні переживання і страждання, моя душа стала здатною співчувати, приймати Божу любов, вірити їй, втішатися нею і все, що Він посилає в житті, приймати з повною довірою і смиренням, знаючи, що все допомагає на добре. Мені подобається

повторювати слова пісні: «Варто під руку Отця впокоритися, і хрест дерев'яний на два білі крила обернеться».

Нині мені понад 60, прожито велику частину життя, і я розумію, що моє поклоніння – бути вдовою. Але скільки обітниць залишив Господь у Слові, які супроводжують мене упродовж усього мого життя! Перш за все Господь сказав, що Він – Бог удів і сиріт! Так і є: Він допоміг мені виховати і спрямувати на правильний шлях сина, яким я пишаюся. Господь багато працює в ньому і багато робить через нього.

Із будь-яким запитанням я звертаюся до Господа, до невидимого подружжя душі моєї, до друга, наставника. Я бачу, як Він береже мій внутрішній мир, переживає зі мною мої невдачі, допомагає знайти вихід у важких ситуаціях, навчає терпіння та смирення.

У житті кожної людини бувають злети і падіння, і як добре, що мій Небесний Отець завжди незмінний... Він ревно захищає мене, тому що я – Його. Навчити своє серце належати Господові – значить довіряти Йому в усьому: віддати, коли потрібно, і прийняти, коли Він дає! Спілкуючись із Господом через Слово, я щодня знаходжу Його обітницю. Дуже люблю слова зі 121-го псалма: «Свої очі я зводжу на гори, звідки прийде мені допомога, – мені допомога від Господа».

Пригадую випадок, який стався в жіночому християнському таборі для вдів та самотніх. До нас приїхала вдова. Минув лише тиждень, як вона поховала чоловіка. Сім'я хороша: чоловік був служителем у церкві, вони виховали п'ятьох дітей. Після похорону дочка з зятем умовили маму поїхати в табір, щоб хоч якось втішитися в горі, відволіктися від сумних думок. Коли вона приїхала, до неї почали підходити люди зі словами співчуття. Вона лагідно приймала їх і сиділа з потупленими очима.

Люди виказували їй співчуття. Їхні погляди промовляли без слів. Вранці

вона приходила з заплаканими очима, і було видно, що вона проплакала всю ніч. На третій день вона почала збиратися додому. Ясно було, що потрібно вживати радикальних заходів. Нам довелося пояснити співчутливцям, що людині, яка зазнала тяжкої втрати, необхідно якомога швидше залишити свої сумні думки і переключитися на думки, якими Бог хоче потішити, і що ми своїми нескінченними співчуттями тільки нагадуємо їй про її втрату.

Ми довго розмовляли з цією сестрою, але не вчили, а просто розмовляли і просили розповісти про сім'ю. Результат перевершив наші очікування. Вона відкрила своє серце і почала говорити, а ми тільки слухали, розуміючи, що через ці приємні спогади вона звільнила своє серце від смутку. Наприкінці бесіди вона сама зробила висновок, що дуже вдячна Богові за чоловіка і за те, що саме їй Господь дав його і вона була щаслива з ним. У молитві вона дякувала Богові за все. Після розмови сестра залишилася з нами до кінця табору і, втішена, повернулася додому.

І ще один випадок. В одній нашої сестри після тривалої і важкої хвороби помер чоловік. Після похорону вона впала в такий глибокий стан зневіри і жалю до себе, що до її серця не було ніякого доступу: вона закрилася, нікого не хотіла бачити і поринула у свої сумні думки, живучи спогадами. У кожній кімнаті вона розставила портрети чоловіка, закрила шторами вікна і запалила свічки. Згодом вона перестала ходити до церкви. Вона не відчиняла двері, коли ми хотіли провідати її, ні з ким не хотіла бачитися.

Минуло близько десяти років, і ось плачевний результат: ця відносно молода ще жінка дуже хвора, на всіх ображена і нікого до себе не підпускає. Живе вона в цілковитій самотності, в атмосфері хвороби і душевної туги.

Насамкінець ще раз хочу нагадати, як важливо вміти присвятити своє серце Господу, довіряти Йому в усьому, віддати, коли потрібно, і приймати, коли Він дає!

А бути вдовою в Господі – не втрата, а особливе становище, адже Сам Господь бере вдову під Свій особливий захист, і ніхто не вихопить її з руки Його.

Тетяна Куфельд.

Що таке заздрість? Почуття досади і розпачу, викликане перевагами чи благополуччям ближнього. В очах заздрості кожен успіх ближнього – злочин. Коли заздрісник бачить іншу людину щасливою, то одразу ж стає нещасливим.

Хто з нас повністю вільний від заздрості? Це губне почуття – наріжний камінь світського життя, що оточує нас. Пригадується щире зізнання однієї дами: «Недавно я побувала в знайомій, то як побачила, в якому достатку вона живе, три ночі не спала».

Заздрість притаманна всім націям. Усі люди до навернення до Христа «були нерозсудні, неслухняні, зведені, служили різним пожадливістям та розкошам, жили в злобі та заздрощах, бридкими були, ненавиділи один одного».

Не вільне від заздрощів і серце тілесного християнина: «Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуста, ідопослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі». Таким віруючим і писав апостол: «Коли ж гірку заздрість та сварку ви маєте в серці своєму, то не величайтесь та не говоріть неправди на правду». Іншими словами: не обманюйте себе і людей, говорячи їм, що ви відроджені «діти Божі». «Бо коли заздрість і суперечки між вами, то чи ж ви не тілесні, і хіба не по-людському ви робите?».

Саме через заздрість брати продали Йосипа в Єгипет. Інколи заздрості вдається намостити собі тепленьке гніздо в серці духовного працівника. У цьому, власне, відмінна риса заздрості. Інші гріхи викликані злом, що оточує нас, а заздрість, навпаки, може виникнути при погляді на чисті справи і святі подвиги.

Що, скажімо, викликало заздрість у серці Каїна, як не богобійне життя його брата? А за що він вбив його? За те, що вчинки його брата були праведні. Корей, Датан та Авірон позаздрили духовному авторитету Мойсея та Аарона, Саул замахнувся на життя Давида; вавилонські сатрапи намагалися позбутися Даниїла. Не пройшла заздрість і повз Ісуса Христа: «Бо знав Пилат, що Його через заздрощі видали».

Гріх заздрості не ходить на самоті. Підпавши під владу цього почуття, людина стає неспроможною чинити опір іншим гріховним почуттям: осуду, наклепам, ненависті. Так було, коли «первосвященик, уставши, та й усі, хто був із ним, хто належав до саддукейської ересі, переповнялись заздрощами, і руки наклали вони на апостолів, і до в'язниці громадської вкинули їх».

Якщо заздрість оволодіє серцем християнина, то вона зупиняє його духовне зростання. Тому Святе Писання наказує новонаверненим віруючим: «Відкладіть усяку злобу, і всякий підступ, і лицемірство, і заздрість, і всякі обмови».

Якщо заздрість проникає в церкву, то вона паралізує і руйнує всю духовну працю: «Бо де заздрість та сварка, там безлад та всяка зла річ!» (Як. 3:16). Тому «не будьмо чванливі, не дражнімо один одного, не завидимо один одному!» (Гал. 5:26).

Заздрість негативно впливає і на фізичне здоров'я людини: «Лагідне серце – життя то для тіла, а заздрість – гнилизна для костей» (Пр. 14:30).

Тепер зрозуміло, чому Бог ще в Старому Заповіті наказував людині перемагати свою заздрість. І виглядає, що десята заповідь дана саме для приборкання людської заздрості. «Не жадай» можна без будь-яких втрат у змісті замінити на «не заздри». Не заздри нічому з того, що має твій ближній.

П. Рогозін.

Віктор Котовський

Умови, що передують взяттю хреста Божого, досить жорсткі, тож очевидно, для того аби виконати їх, потрібна сильна мотивація. Євангеліє вказує на три чинники.

Перший – це особиста відданість Спасителю, велика любов до Нього. Петро досить розпливчато на перших порах уявляв собі своє майбутнє, не бачив якоїсь чітко окресленої, сформульованої мети своєї діяльності, він просто любив Ісуса і готовий був іти за Ним, куди завгодно.

Другий – бажання бути гідним Ісуса (Мт. 10:35-38).

Третій – прагнення до досконалості

Ще раз згадаймо про зустріч Ісуса з багатим юнаком (Мт. 19:16-21). Очевидно, що юнак не був новачком у вірі, шанував положення Закону й жив згідно з Мойсесевими заповідями. У Марка 10:21 написано: «Ісус поглянув на нього з любов'ю». Звичайно ж, не через те, що юнак мав багато грошей, і не тому що він був такий собі хороший хлопець.

«Усе це я зберіг» – каже він. Слово «зберіг» – синонім до «виконав». Як відомо, у Старому Заповіті поняття «спасіння» сприймалося лише як надія на майбутній прихід Месії, Ісус же проповідував досі нечуване: Я – Той Месія.

Мабуть, мрія про вічне життя глибоко гніздилася в серці юнака, він прийняв вчення Ісуса, прийняв Самого Господа, бо без цього говорити про спасіння не мало сенсу. І вирішив пересвідчитись у Самого Спасителя, чи на правильному він шляху. Ісус же відкрив йому значно ширші горизонти: «Якщо хочеш бути досконалим...», то не обмежуйся досягненням спасіння. Таку ж заповідь Господь дав і нам усім: «Отож, будьте досконалі, як і Отець ваш Небесний досконалий» (Мт. 5:48).

Любов до Бога, прагнення бути гідним Ісуса і бажання досягти досконалості. Ці три чинники взаємопов'язані і взаємонеобхідні. Дійсно, яким би великим не було наше бажання досягти найвищих вершин у вірі, ми не знайдемо в собі сили для такої великої жертвовності, якщо не полюбимо Ісуса настільки, що готові будемо заради Нього відмовитися не лише від матеріального достатку, своїх уподобань, планів і так далі, але й від самого свого життя. Ми не зможемо здійснити жодного духовного подвигу, якщо серце приліплено до рідних більше, ніж до Ісуса. І любов до Бога може стати для нас лише засобом облаштування духовного й душевного комфорту. Мовляв, я з Господом, Він мене любить, я Його теж, – що це потрібно!

Рішення рухатись до досконалості спочатку приймається на суто розумовому, душевному рівні. «Але не духовне перше, а душевне, потім духовне» (1 Кор. 15:46), – пише апостол. Коли це рішення переростає у наміри щось робити, якось діяти, Бог відкриває Свої умови. Тепер можна підрахувати свої можливості і зважити сили. Їх, звичайно ж, замало. Ось тоді й починається справжній духовний труд.

Рішення залишити все заради Ісуса приходить до нас вже не як наслідок інтелектуальних роздумів, а як черговий етап духовного руху. Усе те, що колись становило для нас велику цінність, тепер цю цінність втратили.

Перед тим, як узяти свого хреста, ми повинні переконатися, що здатні «слідувати за Ісусом». Учням Христовим було в цьому плані легше – вони бачили Господа плотськими очима. Народ Божий, долаючи пустелю, чітко орієнтувався, бо мав перед собою вогненний стовп. Нам же, віруючим останнього часу, необхідно навчитися чути в серці голос Духа Святого.

«Коли купиш єврейського раба, нехай він працює шість років, а сьомого нехай виїде дармо на волю... А якщо раб той щиро скаже: «Полюбив я пана свого, жінку свою та дітей своїх, – не вийду на волю», то нехай його пан приведе його до суддів (перед Бога), і підведе його до дверей, або до бичних одвірків, та й проколе пан його вуха йому шилом, – і він буде робити йому повіки!» (Вих. 21:5).

Господь викупив нас із рабства гріха Своєю дорогоцінною кров'ю, і ми добровільно побажали стати Його власністю. Тепер мусимо підкорятися правилам і звичаям, що заведені в Його домі. Виконання заповідей на цьому початковому етапі часто досить нелегкий тягар: «А звільнившись від гріха, стали рабами праведності» (Рим. 6:18). Інакше кажучи, євангельські заповіді ще для нас свого роду закон, доки наша стара натура не переродиться настільки, що ці заповіді стануть нашим життям і не треба буде докладати якихось зусиль, щоб їх виконати: «На таких немає Закону» (Гал. 5:23).

Коли це збувається, колишній раб стає істинно вільним (і від гріха й від закону) і може жити, як захоче. Але якщо він так полюбив свого господаря (Ісуса), сім'ю (церкву), яку дав йому господар, що сам, добровільно, побажав лишитися в «рабстві» назавжди, то він повинен укласти з господарем

БУТИ ДОСКОНАЛИМ ВІЗЬМИ СВІЙ ХРЕСТ

свого роду кровний завіт, скріпивши його краплею крові зі свого вуха, залишеною на одвірку, що і є прообразом майбутнього хреста.

Три голгофські розп'яття

Інколи віруючі кажуть: прийнявши Ісуса Христа, ми прийняли і розп'яття, тобто смерть, і тепер від нас вже нічого не вимагається. Це ніби й підтверджують слова ап. Павла (Рим. 6:3): «Невже ж не знаєте, що всі ми, які охрестилися в Христа Ісуса, охрестилися в смерть Його? Тож ми поховані з Ним через хрещення в Його смерть». Виходить, що нам тепер лишається лише користуватися плодами Його подвигу, насолоджуватись «молоком» і «медом» у Царстві Божому.

Хто думає так, той грубо помиляється. Ця помилка збила зі шляху істини чимало віруючих, які, наштотхнувшись на перші серйозні випробування, були вражені великим розчаруванням і відійшли від Бога. Але правди не бачить лише той, хто не хоче її бачити. Далі в тому ж уривку апостол Павло продовжує: «Якщо ми з'єднані з Ним подобою смерті Його, то будемо з'єднані з Ним і подобою воскресіння».

Подоба смерті – то не справжня смерть, і подоба воскресіння – не справжнє воскресіння. Чому при водному хрещенні нас занурюють у воду з головою, а не бризкають на нас віничком? Щоб подоба була повною. І наше розуміння майбутнього шляху в Христі Ісусі чітке й наочне. «Бо ви померли, а життя ваше заховане з Христом у Бозі... Тож умертвіть ваші земні члени: блуд, нечистоту, пристрасть...» (Кол. 3:3, 5).

Ви померли, але умертвіть. Ви мертві, але «члени» ваші поки що живі. Тож «поховання наше» з Ним – лише відкриття для нас можливості пройти хресний шлях, вести з дияволом успішну боротьбу. Бо якби Ісус по-справжньому не помер на хресті, ми нічого б не змогли вдіяти зі своїми непокірними «членами». А так, якщо не злюбимо життя свого навіть до смерті, переможемо князя світу цього кров'ю Агня (Об. 12:11).

Ісус сказав: «Я путь, істина і життя» (Ів. 14:6). Не пройшовши «путь», ми не досягнемо істини і не увійдемо в життя. І подоба наша з Христом не стане матеріальною подобою, нашим практичним здобутком, а так і залишиться в числі прекрасних обітниць і сподівань. Увійдемо ж, лише пройшовши через безліч випробувань і скорбот. «Бо ми живі беззастанно віддаємося на смерть за Ісуса, щоб і життя Ісусове виявилось в нашому смертному тілі» (2 Кор. 4:10-11; Дії 14:22 та ін.).

Господь подарував народові Своєю землею обітовану. Згідно з обітницею, що її дав був Господь Аврааму, вона належала Ізраїлеві ще до його народження, але щоб стати господарем реально, народові треба було пройти вельми довгий і важкий шлях: єгипетське рабство, пустелю, важку війну в Ханаані. Один відомий учитель Слова пояснював це питання так: наше «Я», наша «стара людина» вмерла й похована з Ісусом навіки, і тепер найважливіше завдання кожного з нас – докладати максимум зусиль кожного дня, щоб не дати тому «Я» воскреснути.

Як відомо, на Голгофі стояло три хрести. З певною мірою переконання їх можна сприймати як алегорію всього нашого християнського життя. Хрест Ісусів символізує наш дух, його приймає Бог («Отче, в руки Твої віддаю дух Мій» (Лк. 23:46; Дії 7:59). Хрест розбіяника, що покаявся – це хрест нашої душі. Цілком зрозуміло, що ідея прийняти Господа спала на

думку злочинцю значно раніше, отже, покаяння його визрівало певний час. Так і наша душа. Вона проходить довгий і важкий життєвий шлях, допоки не визнає Христа як свого особистого Спасителя. Розкажана душа після смерті потрапляє в рай (Лк. 23:43). Другий розбіяник – то (символічно) наше тіло, що, як правило, до останніх хвилин земного існування перебуває в більшій або меншій конфронтації з духом («...бо плоть бажає протилежного духу, а дух – протилежного плоті: вони один одному противляться» (Гал. 5:17). Тому воно залишається на землі, не успадковуючи Царства Божого: «... тлінне не впадє кєс нетління» (1 Кор. 15:50).

Нове серце

Досліджуючи Письмо, ми переконалися в тому, що людина, перш ніж взятися за хрест, повинна пройти досить ґрунтовну підготовку. І оскільки дух душа й тіло не однаковою мірою піддаються освяченню, термін їхнього приготування не обов'язково однаковий.

У 2 Кор. 4:16 читаємо: «Тому ми не занепадаємо духом, хоч зовнішній наш чоловік і тліє, зате внутрішній з дня на день оновлюється». У Посланнях до ефесян ап. Павло дає простий і зрозумілий план духовного зростання (Еф. 4:22-24): відкинути попередній спосіб життя; оновитися духом розуму; зодягнутися в нову людину.

Починаємо з того, що приймаємо рішення жити по-новому. Першим долучається до Бога наш дух. Саме тому ми й «не занепадаємо духом», бо він у нашій істоті рухається до зрілості першим. Надійно закріпившись у душі, Бог починає Свій великий труд з оновлення нашої душі. Паралельно триває праця над плоттю. Цим займаються і дух, і душа, хоча в самій душі ще ведеться жорстока боротьба між старою людиною і людиною новою, що розвивається у Божій подобі.

Поділ на стару й нову людину досить умовний, людина, звичайно, не роздвоюється, просто під дією Духа Святого та за неабияких зусиль самої людини старі риси характеру, що вели до гріха, різного роду погані звички та й сам стиль мислення і життя поступово змінюються, душа навчається існувати в атмосфері добра та праведності, і з часом відбувається її повна заміна: «Я дам вам нове серце» (Єз. 36:26).

Але навіщо стільки зусиль і старань з очищення нашого ества, коли воно все одно піде на хрест? По-перше, Бог не прийме недостатньо чистої жертви. Жертовний агнець мав бути «без вади». По-друге, дух і душа людини безсмертні, для них хрест – не смерть, а лише останнє найбільше випробування, коли вони остаточно звільняються від залишків земного й відлітають у приготівлене Богом місце. Смерть на хресті для них – акт переходу від життя земного до життя вічного.

Переображення

Ісус не мав власних гріхів, але пройшов земну «долину плачу» від початку й до кінця. Пройшов для того, аби Його послідовники мали гідний приклад. 30 років Його життя минули в безперервному духовному й фізичному зростанні. Він був Немовлям – «Дитя зросло та зміцнювалось духом, сповнюючись мудрістю» (Лк. 2:40). Він мав батьків, які Його виховували (Лк. 3:51). Він учився у вчителів (Лк. 2:46,47), «зростав у премудрості і віком...» (Лк. 2:52). Зміцнення духа завершилося іспитом, коли Дух Святий повів Ісуса в пустелю для випробувань. Ісус їх успішно витримав і одержав силу для

майбутньої великої праці (Лк. 4:14).

Далі почалася жорстока битва з духами зла. У гарячих дискусіях із книжниками та фарисеями Він міг відшліфувати Свої теоретичні знання, довести до найвищого ступеня Свою мудрість, загартувати Свій характер. Він перебував у постійному русі, не маючи ні нормального відпочинку, ні повноцінного харчування, ні спокою.

Ісусове переображення на горі Фавор засвідчило повну готовність Його духа, душі й тіла до взяття хреста. «Вони (Мойсей та Ілля) явилися у славі і говорили про кінець Його, який Йому належить звершити...» (Лк. 9:31). Після цього характер Його служіння на землі змінюється. Він мало робить чудес, здебільшого ж проповідує про Свої смерть і воскресіння. Цей період від Фавору до Голгофи був потрібний, аби підготувати народ до сприйняття Його хресного подвигу.

Повністю готовий узяти хрест, Ісус здає в Гетсиманії ще один іспит: Ісусові Самому належало прийняти остаточне рішення про Свою хресну жертву. Писання каже, що іспит цей був надзвичайно важкий (Лк. 22:44).

Господь витримав і його. Але і то ще не був хрест. То було останнє передхресне випробування.

Завершальний етап

Час, що його витрачають на безпосереднє несіння хреста, досить короткий, решту життя займає у християнина неспоста підготовка духа, душі й тіла.

Підводячи підсумок нашим роздумам, можемо сказати наступне:

* Не кожне наше страждання має пряме відношення до несіння хреста Божого, а лише те, що передбачає смерть на Голгофі. Хрест – це знаряддя смерті, як би це жальливо не звучало, ми несемо його, щоб на ньому вмерти. Чуя голоси: брате, але ж Бог не вимагає від нас фізичної смерті. Згоден. Скажу більше: Бог узагалі від нас нічого не вимагає. Він і в Сина Свого нічого не вимагав.

Збираючись до Єрусалиму, ап. Павло казав своїм учням: «Чого ви плачем своїм розриваєте серце моє? Бо я готовий не тільки бути зв'язаним, але й померти в Єрусалимі за ім'я Господа Ісуса» (Дії 21:13). Не думаю, що він мав на увазі лише вельми умовну смерть своєї «старої людини». Павло не помер під час тих відвідин єврейської столиці, але він був ГОТОВИЙ до цього. Та й чи зміг би Господь без цієї готовності Свого раба послати його на таке важливе й небезпечно завдання?

Згадаймо також історію з Авраамом та Ісаком. Богові не потрібна була смерть Ісака, Йому потрібна була готовність Авраама виконати волю Божу до кінця, до останньої крапки.

* Якщо ми побажали нести хрест Божий, то мусимо мати для цього три вагомні причини: самовіддану любов до Ісуса; бажання стати гідним Його; прагнення до досконалості.

* Для того, аби Господь допустив нас до хреста, ми провинні пройти ґрунтовне очищення – Бог не приймає нічого нечистого або ушкодженого.

* Хресні муки можна витримати лише тоді, коли отримаєш відповідну силу від Духа Святого.

* Щоб узяти хрест, ми повинні звільнитися від усього зайвого, від усяких власних уподобань, планів і намірів, тобто зректися себе, повністю вмерти для себе.

* Треба мати глибоке смирення. Іти слід у слід за Ісусом ми не зможемо, не маючи абсолютного послуху, що проявляється у переконанні: усе, що з нами робить Бог, Він робить на краще.

* Ми повинні безпомилково знати волю Його.

Муки, смерть на хресті... Навіщо сьогодні думати про такі страшні речі, адже Бог нас любить і хоче, аби ми мали справжню насолоду від спокою, достатку, хоча щирого поклоніння в радості й торжестві.

Не буду сперечатися, наші обставини поки що сприятливі для безтурботного життя. Але історія свідчить, що обставини – річ надзвичайно непостійна і можуть змінитися дуже швидко, і страшні речі, що про них сьогодні думати дуже не хочеться, можуть стати реальністю.

Хто може дати гарантію, що завтра за нами не придуть «стражі порядку» і не поставлять нас перед вибором: або Ісус, або смерть... Ніхто не дасть такої гарантії.

Хто ж зможе вистояти в таких випробуваннях? Боюся, не той, для кого Господь сьогодні – лише джерело задоволення потреб «старої людини». Значно ж більше шансів зберегти свою віру до кінця у того, хто сьогодні, в часи свободи й миру, готується до найсерйозніших випробувань. У загартованого воїна Христового.

«Істинно, істинно кажу вам: хто вірує в Мене, має життя вічне» (Ів. 6:47). Але досягти досконалості можна лише через хрест – без будь-яких полегшень і поблажок, хрест по повний, як то кажуть, програмі.

(Далі буде).

ЧОМУ МОВЧАВ ААРОН, або ПЕРСТ НА УСТАХ СЛУЖИТЕЛЯ

Бог сказав до Мойсея: «Я знаю, що він (Аарон) може говорити... І буде говорити він замість тебе до народу» (2 М. 4:14-16).

«... І сказав Мойсей Аарону: Ось про що говорив мені Господь, коли промовив: серед близьких моїх я буду освячений і перед усім народом буду прославлений. Аарон мовчав» (3 М. 10:3).

Історія того, як Бог покликав на служіння Мойсея — одна з найдраматичніших. Мойсей — син протих євреїв, дивним чином збережений від гніву фараона, коли ще був немовлям, і його подальше життя гідне подиву та захоплення. Могутній інтелект, що плекався мудрістю єгипетської цивілізації, пізніше став потужним знаряддям в руках Божих.

Немовля — син доньки фараона — претендент на єгипетський престол — втікач і вигнанець — пастух овець — вождь Ізраїлю — друг Божий — ось лінія злетів та падінь Божого вибранця. Коли життєві жорна перемололи характер і звички Мойсея, коли він зрозумів, можливо, не до кінця ще усвідомлюючи, свою роль у житті цілої нації, у її стосунках з політичним світом того часу, а особливо у її стосунках з Богом Ягве, його реакція була така: «Господи, пошли іншого, кого можеш послати!».

На підтвердження свого вибору Бог показує Мойсею три надзвичайні ознаки: жезл, що перетворився на змія; здорова рука, яка вміє стала білою від прокази; і третя ознака — вода, взята з ріки і вилита на сушу, стає кров'ю.

Як доказ своєї нездатності до цього служіння Мойсей наводить останній контраргумент: «О Господи, я не промовець... бо я тяжкоустий та тяжкоязикий» (2 М. 4:10). Іншими словами, Мойсей заявляє Богу: «Який з мене духовний вождь чи політичний лідер, коли я не можу виступати публічно. Мене засміють слухачі!».

Діалог продовжувався, Господь промовив: «Хто дав уста людині? Хто робить німим чи глухим, чи видючим, чи темним, — чи ж не Я, Господь? А тепер іди, Я буду з устами твоїми...» (2 М. 4:11-12). Божі гарантії були очевидні. Бо й справді — мертва палиця стала раптом вертким вушем, тож чи не міг стати тяжкоустий Мойсей найвизначнішим промовцем усіх часів і народів?

«Я буду при устах твоїх», — промовив Господь. Не може бути жодної мови про «тяжкоустість» чи «тяжкоязикість», коли при устах Мойсея — Господь, Творець і Знавець усіх мов, діалектів, говірок, неперевершений Промовець.

Мойсей не повірив, що Той, Хто з палиці зробив живе створіння, може і його неповороткий язик

зробити гнучким і вправним, через це «... запалав гнів Господній на Мойсея, і Він сказав: «Чи ж не Аарон, брат твій, левит, Я знаю, що він добре буде говорити... Він буде твоїми устами...» (2 М. 4:14, 16).

Бог знав про вміння Аарона говорити. Це не підлягає жодному сумніву. Хтозна, чи був би Мойсей Мойсеєм, коли б не «його уста» — Аарон. І навпаки — велич священика Аарона не була б такою зримою без Мойсея. Тобто Бог вживає нас для інших людей і служіння інших — для нас.

А історія виходу Ізраїлю з рабства Єгипту надалі нерозривно пов'язана з іменами Мойсея та Аарона. «Двоє братів по тілу духовно з'єднані однією метою — служити Богу у виконанні Його планів і через це служити своєму народу. Велика мета інколи непосильна і для великих людей, а тому Бог посилав Мойсею брата. Ми залежні один від одного в служінні і тільки у співпраці можемо виконати намір Божий.

Однак у служінні Аарона стався випадок, коли вміння говорити йому не допомогло. Він дивився в очі Мойсею і не мав слова. «Аарон мовчав» (3 М. 10:3). Що призвело до того, що він замовк? Що євангельських священнослужителів нашого часу змушує покласти перста на свої уста і замовкнути? Чому мовчать Аарони? Навіть поверхневого погляду на цю історію досить, щоб зрозуміти причину мовчання служителя. Вона древня, як світ, і актуальна, як проблеми сьогодення. І полягає у двох промовистих словах: батьки — діти.

Що міг говорити Аарон, дивлячись на понівечені вогнем тіла своїх синів? Батько-священик розумів: немає жодних слів оправдання. Діти своїм вчинком міцно закрили його уста. Перед лицем Господне

принесли чужий вогонь, і не хто інший, як потомствени священики — сини Аарона. У цьому — особлива суть трагедії.

Серед причин, що псує авторитет служителя і змушують його мовчати перед Богом і людьми, це одна з основних. Пригадую одного ревного служителя. Він досить гостро проповідував на різні злободенні теми, не боячись порушувати «делікатні» питання щодо служіння, особистого життя членів церкви. Та з часом його голос ставав усе тихішим і невизначним. Причина? Підросли його діти, і їхня поведінка не відповідала батьковим проповідям і служінню.

Отже, діти в сім'ї служителя. Про це сказано і написано чимало. Слід зауважити, що ця ситуація стосується не тільки сімей служителів, але і взагалі всіх християнських сімей. Невідповідність поведінки дітей євангельським істинам у сучасному церковному житті стає все більш очевидною. І це тривожний симптом і привід для серйозних міркувань і молитов за підрастаюче покоління.

Але повернімося до сім'ї служителя. Його дім, дружина і діти під особливим поглядом як членів церкви, так і людей «зовнішніх». Їхні одяг, поведінка, стиль життя дуже часто стають взірцем для інших. Взірцем не тільки позитивного, але й негативного.

«Чому їм (дітям служителя) дозволено, а нам ні?». Питання, яке не раз змушує батьків шукати відповідь — і часто вони її не знаходять. Як не дивно, але мовчання служителя, коли діти підрастають, тісно пов'язане з його мовчанням у той час, коли його діти були маленькими. Іншими словами, священнослужитель, який знаходив час говорити у молитві з Богом про своїх дітей, знаходив час

говорити зі своїми дітьми, коли вони були ще маленькі. І такий служитель буде говорити і тоді, коли діти зрівняються зростом із ним.

Турбота Божого праведника Йова про своїх дітей не закінчувалася тільки бажанням їх матеріально забезпечити. «... І вставав він рано вранці, і приносив цілопалення за числом їх усіх (дітей), бо Йов казав: «Може, згрішили сини мої...» (Йов. 1:5). Йов не боявся говорити: «Може, згрішили мої сини...» Він не відкидав такої можливості, хоча був, за характеристикою Бога, «мужем невинним та праведним, що Бога боїться та від злого втікає» (Йов. 1:8).

Віра, святість, праведність батьків не передаються у спадок навіть дітям священнослужителів. Святе і побожне життя Йова не було гарантією того, що діти підуть таким же шляхом, а тому він «говорив...»

Говорити, переконувати, молитися, втручатися в особисте життя дітей, коли цього вимагають обставини, — ось шлях, який дає можливість служителю у майбутньому не закривати своїх уст через поведінку дітей.

Ще один яскравий приклад із Біблії — Давид і Адонія. Батько і син. Пророк Божий і претендент на батьківський трон. Один постарів і закінчує земний шлях, другий підступом намагається сісти на престол. Але була передісторія цього конфлікту. Ось вона. «І справив він (Адонія) собі повоза та верхівців та п'ятдесят чоловіка бігунів перед собою. А батько ніколи не запитував його: «Чому ти так робиш?» (1 Цар. 1:6).

Батько не запитував, не говорив, не цікавився. У нього були державні справи. Син ішов своїм шляхом. У нього було власне бачення, і що йому старий батько, який ніколи не цікавився далекосяжними планами сина. Фінал цієї історії сумний.

Повернімося до Аарона. Він мовчить. Чужий вогонь принесли його власні діти перед лицем Боже. Мертві тіла — як німий докір батькові. Це серйозна пересторога для кожного служителя Божого. Чужий вогонь — не лише зухвалість. Надава та Авігу перед лицем Господнім. Його маленькі тліючі іскри — це наша «надмірна» завантаженість справами духовними, вічний дефіцит часу для спілкування з дітьми, термінові справи, котрі поглинають нас цілком. Діти підрастають без батька. Знову у пам'яті зринає світлий образ Божого служителя, нині покійного, котрого я завжди мав за взірця. Пам'ятаю одне членське зібрання і його короткий виступ. Ось його зміст.

«Дорогі брати і сестри, я не можу в цій ситуації продовжувати нести своє служіння пресвітера. Прошу вас дати спокій у моєму неспокої і зосередитись на ситуації, що сталася». Тривалий час його уста «мовчали». Причина та сама — підросли діти, і їхня поведінка в церкві змусила батька замовкнути...

Аарон мовчить... Його мовчання — це крик перестороги для служителів третього тисячоліття.

М. С.

НАВЧІТЬ ДІТЕЙ КАЗАТИ ПРАВДУ ІЗМАЇЛ НЕ МОЖЕ БУТИ СПІВСПАДКОЄМЦЕМ

Говорити всю правду і нічого, крім правди, — золоте правило, якого багато хто хотів би дотримуватися. Брехня й уникання правди — давні гріхи людини. Батько цих гріхів диявол нахабною брехнею обманув Єву, і, як наслідок цього, з часу гріхопадіння людини гріх брехні проник у всі сфери життя людства.

Лиш подумайте, скільки брехні й обману в цьому світі! А скільки в наших словах перебільшень! Як багато ми додаємо від себе,

розповідаючи про звичайнісінькі випадки! Скільки всього замовчується, якщо тільки це не служить інтересам того, хто говорить! Як мало серед

нас людей, про яких можемо сказати, що без вагань довіряємо кожному їхньому слову!

Воістину мудрим були давні перси, котрі з покоління в покоління намагалися досягнути основної цілі виховання — щоб їхні діти навчилися говорити правду. Який жадливий доказ природної гріховності людини — необхідність включати цей пункт до програми виховання дітей!

Бог у Старому Заповіті повторює, що Він — Бог істини. Істина особливим чином подається як визначальна риса характеру Того, з Ким ми маємо справу. Бог ніколи не чинить неправильно. Він відчуває відразу до брехні й лицемірства.

Намагайтеся постійно підтримувати цю думку в серцях своїх дітей. Невтомно нагадуйте їм, що всяка неповна правда — це брехня, будь-яке крутість, вигадкування відмовок і всякого роду перебільшення — це ті кроки, які завертають на дорогу брехні і яких, відповідно, треба уникати. Заохочуйте дітей до того, щоб за будь-яких обставин вони йшли прямим шляхом і говорили правду, чого б це їм не коштувало.

Відкритість і прямота в характері людини значною мірою визначаються тим, як її змалку навчали батьки.

«А Господь згадав Сарру, як сказав був, і вчинив Господь Саррі, як Він говорив. І Сарра зачала, і породила сина Авраамові в старості його на означений час, що про нього сказав йому Бог. І назвав Авраам ім'я сина свого, що вродився йому, що Сарра йому породила: Ісак» (Бут. 21:1-3).

Нарешті народився Ісак, і два хлопчики зростали разом три роки, але не без проблем. У Бут. 21:10 розповідається, як Сара каже Авраамові прогнати Ізмаїла.

Бог підтверджує її слова: «... Нехай не буде не до вподоби тобі це через хлопця та через невілницю твою. Усе, що скаже тобі Сарра, послухай голосу її, бо Ісаком буде покликано тобі потомство» (21:12).

Ізмаїл не міг бути разом з Ісаком. Роботу плоті неможливо ділити з роботою Господа. Завжди настає час, коли робота плоті повинна померти або повністю віддалитися.

Бог хоче, щоб ми були спадкоємцями, а не чорноробами. Ми — спадкоємці Бога і спадкоємці з Христом (Рим. 8:17). Спадкоємець отримує те, заради чого працював інший.

Чекання Божої обіцянки завжди приносить радість. Чекати важко, але радість від отримання нагороди варта того, щоб чекати.

ЧОТИРИ ВАРІАНТИ СВЯТКУВАННЯ

Які асоціації виникають у нас, коли ми говоримо про Різдво? Думки різні – залежно від того, яке місце Спаситель світу займає в нашому житті. В Євангелії від Луки знаходимо чотири варіанти християнського переживання Різдва.

Пастухи, які першими почули про Різдво Христа, ділилися новиною, розповідали іншим про те, що пережили самі. Вони бачили ангелів, чули їхній спів, бачили Небесного Царя, що народився, як Дитина, у Вифлеємі, зустріли Бога в тілі. Пастухи не могли втримати своєї радості і кожному розповідали про побачене. Пізнавши радість з неба, несли її до людей! Коли небо відкриває людині Добру Новину, людина покликана нести цю звістку іншим! Ми, християни, повинні святкувати Різдво, розповідаючи ближнім про те, що Бог відкрив нам. Пастухи розповідали не тільки про те, що почули від ангелів, але і те, що самі бачили на землі. Ми не просто переказуємо вічні істини. Віра в Христа відкрила нашу гріховність, Бог простив наші гріхи, дав нам пізнати Слово життя. І ми не сміємо мовчати, але маємо розповідати своїм друзям і сусідам про свої переживання. «А побачивши, розповіли про все те, що про Цю Дитину було їм звіщено» (Лк. 2:17). Це один із способів справжнього святкування Різдва.

«І всі, хто почув, дивувались...» Як не дивуватися тому, що Бог зійшов на землю і став Людиною? Чому, за що Він так полюбив нас? Навіть якби ми були найкращими з людей і виконали всі заповіді, ми ніколи б не заслужили того, щоб Бог став Людиною! Але ми грішні, зрадили Бога багатьма гріхами, відійшли від Нього далеко. А Бог замість того, що стерти нас з лиця землі, народився і став Відкупителем!

Бог залишив престол і славу, щоб у ганьбі пострадати за нас. Справді: «Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас, і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи» (1Ів. 4:10). Переживаючи подив, ми не зможемо грішити проти такої любові. Якщо Ісус прийшов до нас на землю, то і ми зможемо прийти до Нього, щоб покаятися у гріхах, поклонитися, прийняти у своє життя! Прийти до Бога, покаятися за свої гріхи, дати Христу місце у своєму серці – це найкращий спосіб святкувати Різдво! Це одна можливість відзначати Народження Христа – щира молитва, споглядання істини і зберігання її у своєму серці. «А Марія оці всі слова зберігала, розважаючи, у серці своїм» (Лк 2:19). Марія роздумувала над подією. Жила безпосередньо для Того, Хто був радістю і потіхою її серця. Ми теж можемо просто бути біля Ісуса, поклонятися Йому в тиші молитви. Роздумуючи над словами Святого Письма, поринемо у глибину молитви. Наслідуючи Марію, зберігаймо Слово в серці, застосовуємо його для свого життя. Четверта можливість – «... пастухи повернулися, славлячи й хвалячи Бога за все, що чули та бачили, як їм було сказано» (Лк. 2:20). Повернулися до своїх щоденних справ. Вони не могли постійно перебувати у вертепі, бо мали обов'язки біля отар, але почали славити і хвалити Бога там, де перебували. Не потрібно далеко їхати або залишити свої щоденні обов'язки, щоб славити Бога. Ми можемо освячуватися у тій праці, у тому поклонінні, тій родині, куди нас покликав Бог – а Він не помиляється. Коли Бога прославляли і славили пастухи, кожен може це робити незалежно від того, де перебуває і яку працю виконує. Прославляймо Бога своєю працею, хвалімо Всевишнього там, де сьогодні перебуваємо. Хвалімо за можливість спільно молитися, святкувати, слухати Боже Слово! За Його любов, за те, що ми в Його Церкві, за прощення гріхів!

МІСІОНЕРИ НАДІЇ

«Ви – світло для світу» (Мт. 5:14). Так євреї називали видатних рабинів. Мабуть, дивувалися фарисеї, коли Ісус так звертався до своїх учнів – простих селян і рибаків. По суті, Христос говорив: не рабини, не книжники, не синагога, але покірні учні – світло для світу. Христос називає учнів світлом на самому початку їхнього служіння. Не тому, що вони ним вже були, а тому, що ним вони мали стати. Віра приносить світло. Правдива віра в Христа веде людину від темряви до світла богопізнання.

Проникаючи в кожну кімнату душі, це світло освітлює все навкруги і починає світити людям. Бути місіонером надії, зіркою в дорозі – у цьому й полягає поклоніння християн. З плином років, зростаючи у пізнанні Христа, світло буде ставати яскравішим. Якщо християнин прагне святості – він не може не світити. «Світло для світу» – це звичайні чоловіки та жінки, які працюють у школі, на підприємстві, на горді... Кожен, хто знайшов потіху у Христі і з радістю несе звання Божої дитини. Перш ніж стати тим світлом, потрібно самому отримати це світло. Інакше не зможемо світити. Без дотуку Святого Духа ми – як незапалені світильники. «Ви – свідки Мої», – говорить Господь. Ми повірили в це і не можемо мовчати, пізнали Добру Новину і тому звіщаємо її. Бог доручив нам нести Євангеліє в усі кінці землі, старатися щоб кожен пізнав Господа і отримав мир. Як благословення приносить це велике поклоніння? **Проповідь Євангелія рятує душі і міняє життя багатьох людей.** Світ змінюється, коли спасенні грішники ідуть до заблудлих і приводять їх до Христа. Наша віра, якщо вони правдива, обов'язково буде

одних для навернення інших, Бог рятує нас від егоїзму. **Праця для Христа відкриває нові дари.** Ніхто і не здогадується, на що здатна людина, поки вона не запалає вогнем місії та євангелізації. Багато хто думає, що має тільки один талант, але варто приступити до праці, і появляються десять нових талантів. Коли ми захоплені поривом, тоді самі не знаємо, звідки беруться сили. У праці зростають любов, надія, ревність, терпеливість. Обов'язки і можливості найскромніших із нас дуже великі. Бездіяльність вбиває. Для людини нема нічого гіршого, ніж нічого не робити. Тоді дари покриваються іржею, таланти закопуються в землю. Бог створив нас для служіння. Вогонь знищує свічку, але тільки тоді вона справді живе. **Бажання приводить душі до Христа** приведе до самовідречення. Вам доведеться мати справу з грубим поведінням, брехнею, обманом, переживати невдячність, можливо – гоніння і смерть. Ісус попередив: «Мене гнали, то і вас будуть гнати».

Ми не маємо права відмовити у світлі людям, що ходять в темряві. Ми – рятувальники людських душ або убивці – середини немає! Ваша мовчанка дозволить загинути багатьом. І навпаки – проповідь Євангелія врятує не тільки слухачів, але і їхніх дітей та внуків. Добре зерно, посіяне в серце дитини, може змінити все її життя і принести користь цілому народові. Ми несеємо світло людям і тому даємо надію грішникам. Бог спас нас і зробив Своїми посланцями. Обов'язки і привілеї імператорів, олігархів чи депутатів виглядають незначними порівняно з місією християн. Ми повинні нести світло, без якого немає життя, світло, що рятує від пекла і відкриває дорогу до вічності. **Михайло Будник.**

ДО ПРАЦІ ГОТОВІ

21 грудня 2018 р. в Євангельській теологічній семінарії (м. Київ) відбувся третій випуск студентів, які навчаються за програмою «Відкриття церков». У програмі задіяні найкращі вчителі-практики УЦХВС, а студенти приїжджають з усієї України. Для багатьох – це перша поїздка за межі

рідного міста чи села, тому такого роду програми не лише допомагають підготуватися до місіонерської діяльності, а й дають можливість побачити різноманітні служіння та дізнатися про дієві методи євангелізації, зокрема, про особливості роботи з людьми різних вікових категорій, про нюанси юридичної та фінансової діяльності в українських реаліях, а також визначитися зі своїм покликанням. **Наталія Часокова.**

СЛУЖІТЬ ЗА ПОКЛИКАННЯМ...

«Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас і вас настановив, щоб ішли ви й приносили плід, і щоб плід ваш зостався...» (Ів. 15:16). Ці слова Ісуса Христа вказують на одне з найголовніших завдань християнина – бути насиченим працею в інтересах Божих, яку Слово Боже називає служінням. Лише так можна принести плід, якого очікує від нас Господь.

Уцеркві багато служінь, як і на світі – професій. Не раз чуємо: «лікар за покликанням», «вчитель за покликанням», «архітектор за покликанням»... Слова «за покликанням» підсилюють роль тієї чи іншої професії в житті людини, вказують на її особливі здібності, можливості, впливовість, творчість. Людина відчуває задоволення, коли займається улюбленою працею. Вона не просто виконує свої обов'язки, а вкладає в працю свою душу і серце і без цього не мислить свого існування. Видатний український проповідник Євангелія

письменник, філософ і педагог Григорій Савич Сковорода переконував, що щастя кожної людини залежить від правильно обраного життєвого шляху. І зазначав, що праця повинна бути не з примусу, а за бажанням, за нахилом, обдаруваннями, тобто за покликанням. Цю думку письменник розкриває у своїх байках «Собака й кобила», «Зозуля й кошик», «Бджола і шершень». В останній йдеться про бджолу, яка займається медозбором за покликанням. Вона працює постійно і невтомно. Якщо бджолу відірвати від праці і дати їй готового меду, вона не буде від цього задоволеною. А шершень користується плодами інших, тому далекий від розуміння того, у чому щастя бджоли. В його образі автор засуджує лінивців, крадіїв, паразитів та різного роду пристосованців суспільства, які намагаються жити за рахунок інших. Це саме стосується і праці на духовній ниві. Щоб визначити, чи займаємось ми справою за покликанням, потрібно оцінити своє становище тоді, коли ми не займаємось нею або повертаємось до праці після тривалої перерви. Іноді людина почувається

глибоко нещасною, коли її позбавляють можливості працювати за покликанням. А якщо служіння не приносить нам задоволення, ми постійно відчуваємо дискомфорт, не бажаємо розвиватися та досягати більшого, то навряд чи воно є нашим покликанням. І варто задуматися, чи не зайняті ми випадковою працею, обраною з міркувань вигоди, слави чи гордості. Апостолами та першими проповідниками Євангелія були люди, яких призначив на служіння Сам Ісус: «І визначив Він Дванадцятьох, щоб із Ним перебували і щоб послати на проповідь їх» (Мр. 3:14). Ступивши на шлях служіння Господеві, вони відчували, що матимуть успіх, бо це їхнє покликання. Коли виникла нагальна потреба в інших служіннях, «тоді ті Дванадцять покликали багатьох учнів та й сказали: «Нам не личить покинути Боже Слово і служити при столах. Отож, браття, виглядїть із-поміж себе сімох мужів доброї слави, повних Духа Святого та мудрости, – їх поставимо на службу оцю» (Дії 6:2-3). Унаслідок того, що кожен був зайнятий своїм ділом, «росло Слово Боже, і дуже множилося число учнів у Єрусалимі, і дуже багато священників були слухняні вірі» (Дії 6:7). Ось який результат дає праця за покликанням. Інколи доводиться зустрічати служителів церкви, які намагаються поєднати всі можливі напрямки життя і діяльності громади. Їх вистачає ненадовго. Згодом

можна побачити розчарування, зневіру, виснаження, апатію в таких людей. Вони не будуть задоволені пройденим життєвим шляхом, бо не матимуть відчуття, що виконали все те, що потрібно було б. Хтось сказав: «Вибери собі справу до душі, і тобі ніколи не доведеться працювати». Є сенс у цих словах. Не раз пересвідчуюся, що служіння, яке для багатьох може видаватися нестерпною ношею та непосильним тягарем, той, хто покликаний до нього, виконує з радістю та великим задоволенням, знаходить у ньому самовираження і досягає великого успіху. Про себе апостол Павло казав: «Я дяку складаю Тому, Хто зміцнив мене, – Христу Ісусу, Господу нашому, що мене за вірного визнав і поставив на службу» (1Тим. 1:12). Пересвідчившись у серйозності намірів Павла та його вірності, Бог визначив йому служіння. «Мені, найменшому від усіх святих, дана була оця благодать – благовістити поганам недосліджене багатство Христове (Еф. 3:7-8), – зазначав Павло. І ще: «... не обманливий Бог і часу свого з'явив Слово Своє в проповіданні, що доручене було мені з наказу Спасителя нашої Бога» (Тит. 1:3). Християнин почувається щасливим лише в такому служінні, до якого його справді покликав Бог. **Ігор Крошук.**